

மறு
மலர்ச்சி

12

எஸ். கே. எஸ்.
நகை வியாபாரிக

-/50

சிரநேத்திராஞ்சனத் தைலம்.

இத் தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிரு முறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால், கண் புடைச்சல், கண் குத்து, கண்ணீர் வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூளைசாறுதல், கண்ணில் பூ விழுதல், அந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும் மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர் வடிதல், தூமல் முதலிய பீனிச வகைகளையும், பித்தமயக்கம், ஒருத் தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல், இளைப்பு நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்திசெய்து, முகவசைரத்தையும் குளிர் ச்சியையும் ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும். அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங் களுக்கும் ஓரளவு சுகங் கொடுக்கும்.

சீபாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முழுக்கு வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25. 4 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 5-50.

யூநாநி நேத்திராஞ்சனம்.

கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களுக்கும், அபாயங்களால் கண்ணில் ஏற்படும் அடி குத்துக்காயங்களுக்கும் மூன்றை மூன்று நாட்களில் குணமடையக்கூடிய குறைந்த விலையில் சிறந்த ஓளவுதம்.

ஏராளமான பொருட்செலவில் கைபாட்சி முறைப்படி தயார் செய்யப் பெற்றது. பாலர் முதல் விருத்தாப்பிபர் வரை ஓர்வித பயமுமின்றிப் பாவிக்கலாம்.

குணமின்றேல் பணம் வாபீஸ் செய்யப்பெறும்.

ஒருமுறை பாவித்து உண்மை அறியுங்கள்!

காலம் நீடித்த நோயாளர்கள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ விபரம் தேர்ந்து கொள்ளலாம்.

மு. க. ஜெகநாதன், கண் வைத்தியர்,

பெரியகடை, — யாழ்ப்பாணம்.

மறுமலர்ச்சி

—ஆண்டுப் பேரிதழ்—

இந்த இதழில் ...

முகத்துவாரம்	8
இலவுகாத்த கீளி	— நவாலியூர், சோமசுந்தரப்புவர் 9
கலித்தோகையில் ஓர் கவி	— S. ஸ்ரீநிவாஸன் M. A. 11
சீவிய சந்தாதார்	13
குதிரை மலை	— அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., B. Sc. 15
எனக்கு அது முடியாது	— நாவற்குழியூர் நடராஜன் 18
மாடு சிரித்தது	— அ. செ. மு. 19
வேண்டாத புத்திமதி	— சாரதா 22
தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சி	— S. K. கந்தையா 23
உலகக் கண்கள்	— இராஜநாயகன் 27
சுவர்க்க யாத்திரை	— முசுலியார், குல. சபாநாதன் 32
ஈழத்துக்குமணன்	— இறைமணி 35
கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா?	— அ. ந. கந்தசாமி 36
காதலியாள்	— மஹாகவி 38
வனதேவதை	— சர்மா 39
தமிழின் மறுமலர்ச்சி	— புரட்சிதாசன் 45
சிவனொளிபாத யாத்திரை	— குலரத்தினம் 47
ஜோடி	— வரதர் 51
யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்	58

— கதைகளில் வரும் பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே —

பெண்ணும் விளக்கும்.....

குத்துவிளக்கைப் பார்த்தால் 'பள பள' என்று அழகாகத் தான் இருக்கிறது. ஆனால், அதிலே எண்ணெய் ஊற்றி, திரியிட்டுச் சுடரை ஏற்றிவிட்டால், அப்போதுதான் பூரண பொலிவுடன் நமது உள்ளத்தைக் கவர்கிறது.

அழகான பெண்ணுக்கும், அவளுக்கேற்ற விதமான அழகிய நவ நாகரிக ஆபரணங்களை அணிந்துவிட்டால், அப்போது அவள் அழகு, சுடர் விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது!(மேலட்டைப் படம்பார்க்க)

அழகிய நவ நாகரிகமான ஆபரணங்களை
எம்மிடம் பார்வையிடுங்கள்!

உங்களுக்கு வேண்டிய விதமான ஆபரணங்களுக்கு
எம்மிடம் 'ஓடர்' செய்யுங்கள்!

உங்கள் திருப்தியே எமது லக்ஷியம்!

எல். கே. எஸ். பிறதர்ஸ்

கன்னுதிட்டி, — யாழ்ப்பாணம்.

பாடசாலைகளுக்குரிய

சகலவிதமான

புத்தகங்களுக்கும்

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய

புத்தகசாலை,

யாழ்ப்பாணம்.

'பாரத்' ஸ்ரூடியோ

செம்மா தெரு, :: யாழ்ப்பாணம்.

அனுபவமும் திறமையும் மிக்க
கலைஞர்கள் வேலைசெய்யும்

இடம் இது.

ஒரு அழகான

சிறந்த 'போட்டோ'

பிடிக்கவேண்டுமானால்,

'பாரத்' ஸ்ரூடியோவை

நீங்கள் நம்பி இருக்கலாம்.

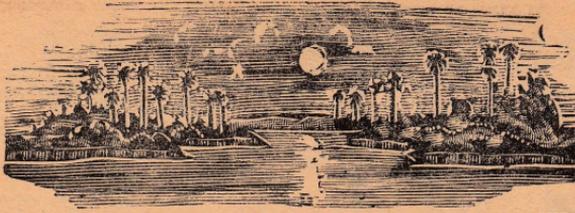
* வேண்டிய மாதிரிகளில்

சினிமா ஸ்லைடுகளும்

எழுதிக் கொடுக்கப்படும். *

BHARAT STUDIO

47, Chemmah St., :: JAFFNA.

முகத்துவாரம்

மகிழ்ச்சியினால் பொங்கும் இதயத்துடன் இந்த ஆண்டுப் பேரிதழை தமிழன்பர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறோம். இரண்டு மாதங்களாக மறுமலர்ச்சியைக் காணவில்லையே என்று 'என்னென்னவோ' எல்லாம் நினைத்த அன்பர்களின் உள்ளங்களுக்கு, இந்த இதழ் ஆறுதலும் திருப்தியும் அளிக்குமென நம்புகிறோம்.

ஆரம்பமாகிய சில மாதங்களிலேயே தங்கள் ஆயுளை முடித்துக்கொள்ளும் பத்திரிகைகளின் தரத்திலே மறுமலர்ச்சியையும் மதிப்பிட்டவர்களுக்கு இந்த இதழ் ஒரு புதுநினைவை உண்டாக்கும்.

சென்ற இதழிலே நாம் குறிப்பிட்டது போல, பங்குனி சித்திரை இதழ்களுக்குரிய கடதாசியை நிறுத்தியாவது மலருக்குக் கடதாசி அனுமதிக்குமாறு கட்டுப்பாட்டதிகாரியைக் கேட்டோம். அனுமதி கிடைக்கவில்லை. ஆகவே ஷே இரு இதழ்களையும் சேர்த்து இந்த ஆண்டுப் பேரிதழை உருவாக்கியுள்ளோம். இந்த முயற்சியில் சில நாட்கள் காலதாமதம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதற்காக அன்பர்களிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறோம்.

முதலாவது ஆண்டில் தங்கள் எழுத்துக்களால் மறுமலர்ச்சியின் இதழ்களைச் சிறப்பித்த எழுத்தாளர்களுக்கும், விளம்பரங்கள் தந்துதவிய வியாபாரிகளுக்கும், பலவகையிலும் ஆர்வம் காட்டி வந்த வாசகர்களுக்கும், எமது நன்றியைத் தெரிவிப்பதோடு, வருங்காலத்திலும் அவர்களது பேராதரவை எதிர்பார்க்கிறோம்.

இந்த இதழின் மணம் வாசகர்களைப் பெரிதும் கவருமென்பதில் சந்தேகமில்லை. சிறு கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் — யாவும் இலக்கியமணம் வீசிக்கொண்டிருக்கின்றன. வரப்போகும் இதழ்களிலும் உயர்தரமான கட்டுரைகள் கதைகள், கவிதைகளையும் வேறு புதிய ஆம்ஸங்களையும் வாசகர்கள் எதிர்பார்க்கலாம்.

சீவிய சந்தாதார்களாகச் சேர்ந்து மறுமலர்ச்சியை ஆதரிக்க முன்வந்துள்ள அன்பர்களின் பெயர்களும், 'யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்?' என்ற நமது பரிசுத் திட்டமும் உட்பக்கங்களில் பிரசுரிக் கப்பட்டுள்ளன.

நல்லது, உள்ளே போய்ப் பாருங்கள். நமஸ்காரம்!

இலவு காத்த

கவி

நவாலியூர், க. சோமசுந்தரப் புலவர்

சேந்தியின் நாப்போலச் செழுந்தளிர்க ளீன்று
திருமாவின் நிறம்போலப் பசியதழை பொதுளி
நந்தாத பெருந்தெருப்போல் கிளைகள் பல வோச்சி
நடுக்காட்டி லோரிலவ மரம்வளர்ந்த தன்றே

க.

மஞ்சுதொட வளர்ந்தவந்த விலவமா மதனில்
மரகதமா மணிபோலப் பசுமைநிறம் வாய்ந்த
கொஞ்சமொழிக் கிஞ்சுகவா யஞ்சுகமொன் றினிதே
சூடியிருந்து நெடுநாளாய் வாழ்ந்துவந்த தன்றே.

உ.

அங்கொருநா ளிலவமா மரும்புகட்டக் கண்டே
அலராகிப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியும்
இங்கிதனைக் கவ்வியெடுத் தென்காலே கரமாய்
எந்திமகிழ்ந் தேபுசிப்பே னெனநினைத்த தன்றே.

ந.

காலையிலே யெழுந்துசெயுங் கடமைகளை முடித்தே
கடவுளடி கைதொழுது கதிரெடுக்கப் போகும்
மாலையிலே திரும்பிவந்து மற்றதனைப் பார்த்தே
வாயூறிக் கனியாக வரட்டுமென மகிழும்

ச.

எண்ணுமலர் பிஞ்சாகிக் காயாகித் தூங்க
இனியென்ன பழுத்துவிடு மெடுத்துண்பே னென்றே
கண்ணையிமை காப்பதுபோல் நாடோறும் போற்றி
காத்துவந்த திரவுபகல் காதலித்துக் கிளியே

ரு.

வறியதொரு மகன்குதிரைப் பந்தயத்திற் காசு
வந்துவிழும் வந்துவிழு மென்றுமகிழ் வதுபோல
பிறிதுநனை வொன்றுமின்றி யாசைமிகு கிள்ளைப்
பிள்ளைமகிழ்ந் திருந்ததங்கே பேணியதைப் பார்த்தே

சு.

நன்றுவரும் பழுமெடுத்து நானுமின சனமும்
நயந்துவிருந் தருந்துகின்ற நல்லபெருந் திருநாள்
என்றுவரு மின்றுவரும் நானைவரு மென்றே
எண்ணியிருந் ததுமலடு கறக்கஎண்ணு வார்போல்

எ.

சீவிய சந்தாதார்

● கீழ்க்காணும் அன்பர்கள், சீவிய சந்தாதாராகச் சேர்ந்து மறுமலர்ச்சியை ஆதரிக்க முன்வந்துள்ளார்கள். இவர்களனைவருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி உரியது.

1. அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., B. Sc.
Inspector of Schools, குருநாகல்.
2. பண்டிதர், க. சபா. ஆனந்தர் B. O. L.,
இந்துக் கல்லூரி, சாவகச்சேரி.
3. இ. கந்தையா, தலைமை ஆசிரியர்,
ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண சைவ வித்தியாசாலை, கொக்குவில்.
4. வ. கந்தப்பிள்ளை, D. R. O., ஒட்டுசட்டான்.
5. M. K. சுப்பிரமணியம், ஆசிரியர்,
St. Poul's College, கண்டி.
6. R. அம்பலவாணர், ஆயுள்வேத வைத்தியர், அளவெட்டி.
7. A. சண்முகம், திருகோணமலை.
8. பொ. நாகலிங்கம், Proctor, உடுவில், சுன்னாகம்.
9. சி. வில்வலிங்கம், ஆசிரியர்,
அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை, அழுத்துகம்.
10. க. கி. வேலாயுத பிள்ளை, Manager, Bharathi-
Aerated Water Co., திருகோணமலை.

பச்சைநிறம் மாறியந்தப் பழம்பழுத்த போது
பைந்தார்ச்செம் பவளவிதழ்ப் பசங்கிளியும் பார்த்தே
இச்சையுடன் தன்னுடைய வினசனத்துக் கெல்லாம்
என்வீட்டிற் பழவிருந்து நானையென வியம்பி

அ.

துஞ்சாது விழித்திருந்தே யநிகாலை யெழுந்து
சொல்லிவைத்தோ ரையுங்கூட்டித் திரும்பிவரும் போது
பஞ்சாகிக் காற்றுடனே பறந்ததுவே வெடித்துப்
பைங்கிளியார் போற்றிவந்த முள்ளிலவம் பழமே

சு.

அந்தோவக் கிளியடைந்த மனவருத்த மெல்லாம்
அளவிட்டுச் சொல்லமுடி யாதுவிருந் தாக
வந்தோரும் மிகநாணி வெறுவயிற்றி னேடு
வந்தவழி மீண்டனரே சிந்தைபிறி தாகி

ஐ.

உள்ளீடு சிறிதுமில்லாப் பதர்க்குண்வயை நெல்லென் |
றாலிலீட்டுக் குத்தவெறு முமியானவா போல்
இல்லாத பயன்விரும்பி ஏமாந்த பேரை
இலவுகாத் திட்டகிளி யென்பருல கோரே.

✱

கலித்தொகையில்

ஓர் கவி

தொகை நூலென்பது ஆங்கிலத்தில் 'Anthology' என்று விளங்கும். ஆயினும் தமிழ்த்தொகை நூல்களின் சிறப்பும் பெருமையும் ஆங்கிலத்தொகை நூல்களுக்கில்லை. 'போல் கிறேவ்' தொகுத்த "போற் களஞ்சியம்" ஓரளவிற்குச் சிறந்ததாகும். தமிழ்த்தொகை நூல்களை எல்லாம் சேர்த்து ஓர் பெரிய கவிக்கு ஒப்பிடுதல் பொருத்தமுடையதாகும். அத்தொகை நூல்களில் 'கலித்தொகை' என்னும் நூல் மிகச் சிறந்தது என்று சொல்வது மிகையாகாது. அதை அறிந்தே "கற்றுணர்ந்தார் ஏத்தும் கலி" என்று சொன்னார்கள் போலும்.

ஓர் கவியின் சிறப்பு அதன் பொருளிலும் அப் பொருளை எடுத்துக்கூறும் விதத்திலும் தங்கியிருக்கிறதென்பது வெளிப்படையாகும். ஆங்கிலத்தில் இவற்றை "Matter" என்றும், "Manner" என்றும் கூறுவர். எவ்வாறு இவ்விரு சிறப்பையும் இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட கவி உடையதாயிருக்கின்றதென்று ஆராய்வோம்.

கடவுளின் மேல் வாழ்த்து, பெரிய தொகை நூலுக்கு முன்னுரை. 'முதற் கோணல் முற்றும் கோணல்' என்றவாறு கடவுள் வாழ்த்து சுவை பெருவிடின் தொகை நூலுக்கே அவமானம். வாழ்த்து என்பதற்கு வெளிப்படையாக ஒரு அறிகுறியையும் இதில் காணாமே. 'போற்றி, போற்றி' என்றவது, 'வாழ்த்துவாம்' 'இறைஞ்சி ஏத்தவாம்' என்றவது ஒன்றுமில்லையே!

"ஆணயில் பொருளேமக் கமர்ந்தனை ஆடி"

எத்துணைப் பொருட் சிறப்பு! "அழித்தற் றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற காலங்களிலே,உமாதேவி காப்ப ஆடிக், காத்தற் றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற இக்காலத்தே ஒரு வடிவைக்கொண்டு நேயம் இல்லாத பொருளாகிய எமக்குப் பொருந்தினாய்; இதற்குக் காரணம் கூறு" — (நச்சினர்கினியர் உரை), 'வாழ்த்து' என்பது நேர்முகமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்பதில்லை. கவி நேராக

எங்களுக்குப் புத்தி புகட்டவோ, நடவடிக்கை பழக்கவோ கூடாது. ஆகையால், இங்கு கடவுளின் தொழில்களைக் கூறிக் காப்பதற்குக் காரணங் கேட்டலே கவியின் வாழ்த்து.

‘அழித்தற்றொழில்’ ‘காத்தற்றொழில்’ என்னும் இவற்றில், நீ செய்வது அழித்தல். ‘காத்தல்’ இயல்புடையவள் உனக்குத் தாளம் போடுவாளோ? ஏது இவ்வித முரண்பாடு? கவியின் அபாரசக்தி இதுவே. ஒன்றோடு ஒன்று முரண்பட்ட உணர்ச்சிகள், உருவகங்கள் இவைகளை ஒருங்கே சேர்த்துக் கவி இயற்றுவது மிகவும் கஷ்டம். ஆங்கிலத்தில் Juxtaposition of opposite emotions and imagery என்று கூறுவதை இதில் சிறப்புடன் காணலாம். மூன்று விதமான நர்த்தனம்: கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், காபாலம். நர்த்தனங்களுக்கு ஏற்ற சொற்களும், அவைகளுக்கொத்த பாவோசைகளும் (Rhythm) - இவற்றைச் சாதாரணமாக நாம் எல்லாச் சிறந்த கவிகளிலும் காணலாம். சந்தத்தோடு வாசித்தால் ஓசையின் விரைவு, உருக்கம் எப்படி மிகுந்து வருகின்றதென்று தெரியும். ஐயன் ஆட, அம்மை அசைவற்றிருப்பது ஓசையில் தெரியும். ஒவ்வொரு நர்த்தனமும் முன்சென்றதைவிடக் கூடிய பயங்கரமுடையது. அவைகளின் பயங்கர உருவங்களின் பக்கத்தில் ஒரே அழகுச் சின்னங்கள். தாளம் போடும் அரிவையின் அழகுச் சின்னங்களும் படிப்படியாக, சிறப்புக் கூடி வருகின்றன. கொடியை பொத்த இடை; பீணத்தோள்கள்; வண்டுகள் ஒலிக்கும் கூந்தல்; ‘முலைபணிந்த முறுவல்’ - இவற்றின் அழகுச் சிறப்பு ஒன்றைவிட ஒன்று எவ்வளவு உயர்ந்து வருகிறது! நர்த்தனத்தின் பயங்கரம் கூடக்கூட, அதைச் சாந்தப்படுத்த அரிவையின் அழகும் மிகுதியாகின்றது போலும். பயங்கரத்தினால் அழகு மிகுதியையும், அழகினால் பயங்கரம் சாந்தத்தையும் பெறுகின்றன. அழித்தற்றொழிலையே காத்தற்றொழிலாக மாற்றுவதும் அந்த அழகுதானே! உன் அழித்தலே காத்தல்! ஆங்கிலத்தில் ‘Ode’ என்று சொல்லப்பட்ட கவியைப்போல, இக் கவி அமைந்திருக்கின்றது. இதன் சொற்களின் ஓசை, செய்யுளின் உருவம், எதுகை, மோனை இவற்றைப்பற்றி ஆராயவேண்டியது அவசியமில்லை. பாட்டை ஒருமுறை வாசித்தாலே உடனே புலப்படும். கவித்தொகைக்குச் சிறந்த தலையாபணம் இந்தப் பாட்டு:

ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரத் தீமடுத்துக்
கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி
மாறாப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி;

படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகொட்டி யாடுங்காற் கோடுய ரகல்குறிக்
கொடிபுரை துசுப்பினுள் கொண்டசீர் தருவாளோ;

கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவற்புளத்
தலையங்கை கொண்டுநீ காபால மாடுங்கால்
முலையணிந்த முறுவலாண் முற்பாணி தருவாளோ
என வாங்கு,

பாணியுந் தூக்கும் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை காப்ப
வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி.

படித்துப் பார்த்தது

“சலோ டில்லி” — தொகுப்பாசிரியர் : வடவை மதுரம். விற்
பனை உரிமை: திருமகள் கம்பனி, 2, சென் மேரி தெரு, திருக்
கோணமலை. பக்கம் 42. விலை ஆறு 10.

இச்சிறுநூலில் நேதாஜி சுபாஷ் போஸ் நிறுவிய இந்திய
தேசிய இராணுவம், ஜான்ஸி ராணி படை, அவற்றின் வீரப்
போராட்டம், ஆஜாத் ஹிந்த் தேசிய வங்கி, நேதாஜி கடிதங்கள்
என்னும் விஷயங்கள் சுருக்க விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்
கின்றன. தொகுப்பாசிரியர் அழகிய தமிழைக் கையாண்டுள்ளார்.

“நவலட்சுமி” — ஆசிரியர்: P. M. R. முத்துச்சாமி ரெட்டி
யார். காரியாலயம்: 136, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

இத் தமிழ் மாதப் பத்திரிகையின் பதினொராவது ஆண்டு
ஆரம்ப இதழ் வரப்பெற்றோம். கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதை
கள் நிறைந்த இப்பத்திரிகையை, உயர்ந்த வெள்ளைக் காசுதத்தில்
அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள். இவ்வளவுக்கும் விலையைப்
பார்த்தால் ‘கொள்ளை மலி’வாயிருக்கிறது. இந்த அழகிய பத்திரி
கையின் தனிப்பிரதி ஒன்று 12 சதம்தான்! *

குதிரை மலை

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., B. Sc.

ஈங்க காலத்தே சிறந்து
விளங்கிய குதிரை மலையைப் பற்றித் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரகாரர்களும், இலக்கிய கர்த்தாக்களும் கட்டாயமாக அறிந்துதான் இருப்பார்கள். அகப் பாக்களிலும் புறப் பாக்களிலும் அது பற்றிய குறிப்புகளைக் காணலாம். அம்மலை, யாரோ ஒரு பிட்டன் என்பவனுக்குச் சொந்தமானது. அவனது பெயர் குறிப்பதுபோல அவன் குறளாக இருந்திருக்கலாம்; ஆயின், யுத்தம் செய்வதில் தீரன். அவன் ஒரு சிற்றாசுந்தான்; ஆனால், அவனது மலை, அவனைப் பணிபவர்களுக்குச் சகல சௌகரியங்களையும் செய்துதரும் வளம் மிகுதியும் உடையது.

“செழுங்கோள் வாழையகவிலைப் பரு
ஊராக் குதிரைக் கழிவ” [க்கும்
என்ற அடிகள் ஓடாத குதிரை
யாகிய அம் மலைவளம் கூறும்
முகத்தால் அவ்வரசனைச் சிறப்பிப்பனவாகும்.

“வசையில் வெம்போர்
வானவன் மறவ
னசையின் வாழ்நர்க்கு
நன்கலஞ் சரக்கும்
பொய்யா வாய்வாழ்
புனைகழல் பிட்டன்

மைதவழ் உயர்சினைக்
குதிரைக் கவால்”

என்பது அம்மலையைப் பற்றியும் அதன் அரசனைப் பற்றியும் குறிக்கும் மற்றோர் செய்யுட்பகுதியாகும்.

இஃதனைத்தும் கடைசிக் கடல்கோளுக்கு முற்பட்ட காலத்துச் செய்திகள். அதன்பின், அம்மலை பற்றிய விஷயங்கள் எக்காலத்தும் அறியப்படாது அழிந்தொழியும் தறுவாயை யெய்தின. மக்களாற் கைவிடப்பட்ட அடர்ந்த காடுகளினகத்தே உள்ள இடங்களின் பெயர்களை, கர்ண பரம்பரைக் கதைகள், வழக்கு முதுவிய ஆதாரங்களுடன் கூர்ந்து நோக்கின், என்றோ மறந்தொழிந்த விஷயமொன்று புலனாகிறது; குதிரை மலை இன்றும் அங்கு இருக்கிறது! ஒருவேளை அது ஆதியிற் குறிக்கப்பட்டதல்லாத தாயிருக்கலாம்.

புத்தளத்தின் வடக்கே, ஏறக்குறைய முப்பத்தாறு ‘மைல்’ தூரத்தில், இந்து சமுத்திரக் கரையருகே இம்மலை சூமரி முனையினை நோக்கி நிற்கிறது. அதனருகே, காரைதீவு என்ற சின்னஞ்சிறு துவீபம் அமைந்திருக்கிறது. நாகரிகத்தின்

வளர்ச்சியால் எங்கள் தேசத்தில் இத்தீவின் பெயர் மங்கி மறைந்து விட்டது. எப்படியோ, அதன் பெயரிலுள்ள 'தீவு' என்ற பதத்தை மாற்றி 'நகர்' என்ற குக்க வேண்டுமென விளம்பரப்படுத்த ஒருவரும் முன்வரவில்லை. என்றாலும் அத்தீவு, நிரந்தரமாகப் பன்னிரு குடும்பங்களையும், சில சமயங்களில் ஆகக் கூடியது பதினைந்து குடும்பங்களையுங்கொண்ட ஜனத்தொகை உடையதாக இருக்கின்றது.

குதிரைமலையின் உச்சியிலிருந்து பார்த்தால், விமானங்களைத் தாங்கிச் செல்லும் ஒரு கப்பல் நீரில் மிதப்பது போலவே தோன்றும், அத்தீவு. அதுவும் ஒரு கண்கவர் காட்சிதான்.

பிற்கால வழக்கின்படி, மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கிய கதையுடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது இக் குதிரைமலை. பெருந்துறை என்ற பதி, வடக்கேயுள்ள மன்னார்ப் பகுதியைச் சார்ந்திருந்தமையால், இது பொருந்தாதிருக்கவுங்கூடும். மற்றொரு கதை இவ்வாறு கூறுகிறது:

பாண்டிய மன்னனின் மகளாகிய அல்லி என்பாள், கல்பிட்டியா தொடக்கம் அரிப்பு வரை குழிக்கப்படும் முத்துக்களாற்கவரப்பட்டு, அவற்றை மேற்பார்வை செய்யும் பொருட்டு, அவ்விரு இடங்களின் மத்தியிலிருந்து குதிரை மலையைத் தன்னிருப்பிடமாக்கிக் கொண்டாள். உள்நாட்டு அரசனாகிய குளக்கோட்டனுடன் விரைவிலேயே அவள்

மாறுபட்டுக்கொண்டு, அவனுக்கு உப்பு அனுப்புவதை நிறுத்தினள். குளக்கோட்டனின் அறிவுத் திறமை அந்த இடர்ப்பாட்டை மேற்கொண்டு விட்டது. அவன் இரகசியமாக ஒரு நூறு பராக்கிரமசாலிகளை அழைத்து, கடலுக்கு ஒரு சுரங்கப் பாதையைத் தோண்டிவித்தான். தோண்டிவித்ததும், முன்னரே அமைக்கப்பட்டிருந்த குளத்துக்குக் கடல்நீர் பாய்ச்சப்பட்டு, உப்பும் விளைந்தது! இதுவே கொக்கரிக் குளம். இக் கதையும் அதன்கண்ணங்கரிய நிறத்தினால் ஏற்பட்டதொன்றாகும். இதை நம்பமறுப்பவர்களுக்கு, இக் ககாசிரியர்கள், நாட்டகத்துள்ள கொக்கரிக் குளத்தில் வாழும் பெரிய கடல்மீன்களை ஆதாரமாகக் காட்டித் தங்கதையை நிரூபிப்பர்.

குதிரைமலை, கடலின் கரையோரமாக அமைந்திருக்கும் ஒரு நீண்ட மலைத்தொடர். இதன் தொடர்பாக வடக்கில் நீண்டுகிடக்கின்றது முறிஞ்சமலை. ஆயின், இவ்விரண்டினிடையிலும் மட்டமான தரைப்பாகம் ஒன்றுண்டு. அதைத் தோண்டும்போது ஊறும் சுத்தஜலம், ஆச்சரியகரமாகவே விடையைத் தீர்க்கிறது. யாரோ ஒரு சாஹிப் என்னும் தைவிகப் பெரியார் ஒருவர் அங்கு அடக்கஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறார் என்பதும், அவரது சக்தியே அந்த நீருக்குப் புனிதத் தன்மையை அளிக்கிறதென்பதும் காண்பரம்பரைக் கதை. ஆனால்,

“மடல்பெரிது தாழை
மகிழினிது கந்தம்

உடல் சிறிய ரென்றிருக்க
வேண்டா - கடல்பெரிது
மண்ணீரு மாகா
ததனருகே சிற்றூறல்
உண்ணீரு மாகி விடும்"

என்ற பாட்டுத்தான் இப்பொழுது என் ஞாபகத்தில் வருகின்றது.

அந்த மலைகளின் குகைகளினகத்தே சிப்பிகளும் உயிர்வாழ்பிராணிகளின் உடற்பாகங்களும் மலிந்து கிடக்கின்றன. பெரும்பாலும் மீன்களினதாகவே இருத்தல்கூடும். அக்குகைகளின் ஒன்றனுள்ளிருந்து பெறப்பட்ட நீண்ட, வைரமான, கறுத்த, 'பென்சில்' போற் கூரிய, வெண்முனையையுடைய உடற்பாகங்கள் இப்பொழுது என்னிடம் இருக்கின்றன. இவை சாதாரண 'சிலேற்றுப் பென்சில்'கள் போலவே வெண்மையாயிருக்கின்றன; அவைபோலவே இவையும் இலகுவில் முரியுந்தன்மை வாய்ந்தன.

இவ் விஷயம் 'பென்சில்' தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களால் நன்கு கவனிக்கப்படத்தக்கதே! மலையின் சிகரத்தே ஏறக்குறைய ஆறு 'மைல்' தூரத்தில், சிதைவுற்ற தீபஸ்தம்பங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே முன்னூறுநானூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்து இரும்பு வளைகளை இன்றும் காணலாம். அதன் உச்சியில் ஒரு கிறிஸ்துவ கோயிலும் உண்டு. கல்வினாலும், சுண்ணாம்பினாலும் கட்டப்பட்ட தீபஸ்தம்பங்கள் முள்ளிகுளம், கல்லாறு, அரிப்பு ஆகிய இடங்களிலும் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவையனைத்தையும் பகல் ஒளியிலேயே தனித்தனி காண முடிகிறது. இதுவே அவற்றின் அமைப்பின் விபரம். எவ்வாறாயினும் அவையெல்லாம் இன்றுகூட ஓர் அழகிய காட்சியை அளிக்கின்றன! *

ஒருவழிப் பாதை

● பட்டணத்திலே, ஜன நடமாட்டம் அதிகமாக உள்ள — ஆனால், வசதிக் குறைவாயுள்ள சில வீதிகளின் முகப்பில் "ஒருவழிப் பாதை" என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்ப்பீர்கள்.

தர்ம சிந்தனையற்ற லோபிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் இந்த 'ஒருவழிப் பாதை'க்குச் சமானமானவர்கள். ஒருவழிப் பாதைவழியே, தினந்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான வண்டிகள் போய்க்கொண்டேயிருக்கும். ஆனால், போனவண்டிகளில் ஒன்றாவது அவ்வழியே திரும்பிவராது. லோபிகளிடமும், பணமும் பொருளும் போய்க்கொண்டேயிருக்கும்; ஆனால், ஒருசதம் கூடத் திரும்பிவராது!

— ஸ்ரீ கிருபானந்தவாரி.

எனக்கு அது முடியாது!

மலரதன் அழகுக் காக,
மணவினை மாலைக் காக,
பலர்அதைப் புகழ்தற் காக,
பரிமள மிகுதற் காக,
அலரதைப் பறித்தென் அற்ப
ஆசையின் பலிய தாக்க,
குலமலர் வாட்டம் - முள்ளின்
குத்தல்கள் தாங்க மாட்டேன்!

சேவ்விதழ் முத்துக் காக,
சிற்றிடை முயக்கிற் காக,
திவ்விய மென்று மாந்தர்
செப்பிடு வாழ்வுக் காக,
செவ்வரிக் கண்ணாள் தன்னைச்
செகத்தினிற் பிரியே னென்று
எவ்விதம் இசைப்பேன் பொய்மை!
எனக்கது முடியா தப்பா!

புத்திர வாஞ்சைக் காக,
புவியினி லதனா லெய்தும்
உத்தம வாழ்வுக் காக,
உருக்குலைத்(து) அவனை ஓரோர்
பத்தொடு பத்து மாதம்
பாழ்ப்படு நிலையி லாழ்த்தி
எத்திடு வாழ்வு வாழ
எனக்கது முடியா தப்பா!

— நாவற்குழியூர் நடராஜன்

மாடு சிரித்தது!

அ. செ. மு.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு வண்டிக்காரக் கார்த்திகேசுவை மறுபடியும் சந்தித்தேன். ரயிலடிக்கு யாரையோ கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு வெறும் வண்டியோடு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வழியில் என்னைக் கண்டதும் வண்டியை நிறுத்தி என்னை ஏறிக்கொள்ளச் சொன்னான். 4½ மைல் தூரத்துக்கும் கால் - கோச்சில் போக நடந்து கொண்டிருந்த நான் இந்த வசதியைத் தப்ப விடுவேனா? ஏறிக்கொண்டேன்.

கார்த்திகேசுவின் வண்டியில் ஏறினால் என்னால் பேசாமலிருக்க முடிவதில்லை. வண்டியில் உட்கூடாததிலே ஒரு ஓரமாக ஒட்டியிருந்த எலக்ஷன் டோட்டிஸ் ஒன்று கண்ணில் பட்டதும் பேச்சைத் தொடங்கினேன்.

“ஓஹோ! கௌன்சிலுக்கு ஆள்பிடி வேலை வெகு மும்மா மாகநடக்கிறதுபோலிருக்கிறதே! நீ யார் பக்கம் அண்ணை? உன்னுடைய குறிச்சியில் இந்த அமளிகள் எப்படியிருக்கிறது?” என்று இரண்டு மூன்று கேள்விகளோடு பேச்சை ஆரம்பித்துவைத்தேன்.

மடியிலிருந்த புகையிலையில் ஒரு துண்டைக் கிள்ளி உருட்டி வாய்க்குள் குதப்பிக்கொண்டு ஓர் அலட்சியமான சிரிப்போடு, “பக்கமாவது, பரிசாவது தம்பி, எங்களுக்கு இதைப்பற்றி யெல்லாம் என்ன தெரியும்? பரியாரி

யார் என்ன சொல்லுகிறாரோ அந்தப்படி செய்கிறதுதான். அவர்தான் இந்த டோட்டிஸைக் கொண்டுபோய் ஒட்டச் சொல்லித் தந்தார். அவர் எனது நெற்றியிலே ஒட்டச் சொன்னாலும் ஒட்டிக்கொள்ளவேன். புண்ணியவான் கனகாலம் இருக்கவேண்டும்!”— என்று இரண்டு சையம் எடுத்து மேலே பார்த்துக் கும்பிட்டான்.

அவன் பராக்காயிருப்பது அவனுடைய மாடுகளுக்கு எப்படியோ தெரிந்து விட்டது. அவை சற்றே உல்லாச நடைபோடத் தொடங்கின. கார்த்திகேசு எனக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு முன்னே குனிந்து அவைகளுக்குச் சத்தம் காட்டி மறுபடியும் முறுக்கி விட்டான். வண்டி கடகடத்துக்கொண்டு சென்றது.

“யார் அது, கந்தையாப் பரியாரியார்தானே? உனக்கும் அவருக்கும் அதிகம் கடமை உண்டு போலே” என்று மெல்லக் கிளறினேன். “கடமையாவது கடமை, தம்பி, நீங்கள் எல்லாரும் சின்னப்பிள்ளைகள் உங்களுக்கு அந்த

சர்வசன வாக்குரிமை என்று கதறுகிறார்களே; — உண்மையில் ஊரிலே நடப்பது என்ன? பழமொழி தெரியுமல்லவா? ‘வண்ணனுக்கு வண்ணத்தி மேலாசை; வண்ணத்திக்கோ.....’”

மனுஷரைத் தெரியாது. பூலோ கத்திலே பரியாரியாரைப் போல ஒருத்தர் இரண்டு பேர் இருக்கிற படியால் தான் மழை பெய்கிறது, என்று நினைத்துக் கொள். கார்த்திகேசு இன்றைக்கு உயிரோ டிருக்கிறது அந்தப் பிரபுவா லேதான். இல்லாவிட்டால் இவ்வ ளவுக்குச் செத்த இடத்தில் புல் லுக் கூட முளைத்துப் போயிருக் கும்—!”

“ஓகோ, அப்படியோ? அவ்வ ளவு பெரிபகாரியமா அதென்ன?”

“எனக்கு ஒன்றுமில்லை, தம்பி, என்னுடைய பெண்சாதிக்குத் தான் ஒருமுறை ஒரு வருத்தம் வந்தது. வருத்தமாவது வருத் தம். இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னம் என் பெண்சாதிக்கு வந்த வருத்தத்தைப் போல உல கத்திலே ஆருக்கும் வந்து நான் பார்க்கவில்லை. வைத்தியர்மார் எல்லாருமே கைவிட்டுவிட்டார் கள். மானிப்பாயிலேகூட வீட் டுக்குக் கொண்டுபோகச் சொல் லிவிட்டார்கள். வீட்டிலே ஏழு நாளாய் அடுப்பு மூட்டவில்லை. பிள்ளை குட்டிகள் எல்லாம் ஏங் கிப்போய்க் கிடந்தன. வீட்டுக்கு லட்சுமீபோல இருந்தவள். அவ னுக்கு இப்படி ஒன்று என்றால் எனக்குப் பாதிப் பிராணனே போய்விட்டதுபோல இருந்தது. என்ன செய்வதென்று தெரியா மல் திகைத்துப்போயிருந்த சம யத்தில்தான் இந்தப் புண்ணிய வாளன் வந்துசேர்ந்தார், அப்பா. ஒருநாளை மருந்து. ஒரே ஒரு நாளை மருந்து தம்பி. ஒருகிழமை அறிவுநிலைவில்லாமல் கிடந்த என் பெண்சாதி அந்த மூன்று ரே மருந்துக்குப் பிறகு கண்

முளித்துப் பார்த்து என்னைக் கூப்பிட்டான், தம்பி! ஆகா! அதை மறக்கமுடியாது. தெய்வம்தான் வந்துவிட்டது போலி ருந்தது எனக்கு. இருந்த ஆனந் தத்தில் மற்றநான் பரியாரியார் வீட்டுக்கு வந்தபோது அவரை விழுந்து கும்பிட்டேன், தம்பி. என்ன இருந்தாலும் அந்தக் காலத்துப் பரியாரிமார்கள் தெய்வப் பிறவிகள்தான். செத்துப் போனாலும் அவர்கள் பூங்கா வனத்தில்தான் இருப்பார்கள்...”

அவனது நா தழதழத்தது. கண்கள் கலங்கின. பழமை உணர்ச்சியில் ஆழ்ந்துபோய் விட் டான். பாவம்!

எனக்கு அவனைப் பார்க்க ஒரு பக்கம் வருத்தமாயிருந்தது. அவனைப் பார்க்காமல் முகத் தைத் திருப்பிக் கொண்டாலோ சிரிப்புப் பொங்கிக்கொண்டு வந் தது.

கொஞ்சத் தூரம் வண்டி போனபிற்பாடு பேச்சைச் சாவ காசமாகத் தொடங்கினேன்.

‘அப்போ, இந்தக் கௌன்சில் அடிபிடியிலே நீ பேரம்பலம் பக் கமுமில்லை, பெரியண்ணர் பக்க முமில்லை. பரியாரியாரின் பக்கம் என்று சொல்லு’ என்று தூண்டினேன்.

‘ஏன், பரியாரியார் பெரியண் ணர் பச்சம்தானே வேலைசெய்கிறார்! தெரியாதோ?’ என்று திரு ப்பிக்கேட்டான் அவன்.

‘அந்த நோட்டீஸைப் படித் துப் பார்த்தால் அவர் யார் பக்க மென்று தெரியும்’ என்றேன்.

‘அதை நான் படித்துப்பார்க்க வில்லை, தம்பி. எனக்குத் தெரியும், எப்படியும் பரியாரியார்

பெரியண்ணர் பக்கம்தான் வேலை செய்வார் என்று.

‘அதெப்படி?’ என்று வெகு ஆவலோடு கேட்டேன்.

‘ஈ என்ன தம்பி எடுத்ததுக் கெல்லாம் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்? உலகத்திலே நடக்கிறது ஒன்றுமே உனக்குத் தெரியாதுபோலிருக்கு. கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி நடைபெற்ற அந்த வேலைகாரப்பெண் கொலை வழக்கில் — பெரியண்ணர் அப்புக்காத்து, அவ்வளவு பாடுபட்டு சட்டவித்தை பேசி வெல்லாவிட்டால் பரியாரியார் செய்த வேலைக்கு அவர் கழுத்தில் கயிறு அல்லவா மாட்டியிருப்பார்கள் கோட்டில்?’

‘ஓகா, அதற்காகவா? அப்படியானால் அவர் நிற்பது சரிதான். பெரியண்ணர் செய்த உதவிக்கு இதுவும் செய்யலாம், இன்னமும் செய்யலாம்’ என்று அவனோடு சேர்ந்து பாடிவிட்டேன்.

இப்படி நான் சொன்னபோது என்னுடைய முகத்தில் எதைக்கண்டு கொண்டானோ தெரியாது, தன்னுடைய பிரசாரத்தை என்னிடமுங் கொஞ்சம் காட்டத் தொடங்கி விட்டான்!

‘ஏன், தம்பி, பெரியண்ணர் மகா கெட்டிக்காரரும் நல்லவரும் என்று சொல்லுகிறார்களே. ஈ அறியவில்லையா? யுத்த காலத்திலே ஏழைமக்களுக்கு அநேகம் உதவிகள் செய்திருக்கிறாராம். தீனி இல்லாமல் சாகக்கிடந்த மாடுகளுக்குச் சீமையிலேயிருந்து பருத்திக் கொட்டையும் பிண்ணாக்கும் எடுப்பித்துக் கொடுத்தாராம். நாங்கள் அவருக்கு எவ் மறுமலர்ச்சி

வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பரியாரியாருடைய மகனுக்கு கொழும்பில் வேலையாக்கி விட்டது யார் என்று நினைக்கிறீர்? என்னுடைய பொடியனையும் நெடுகப் படிப்பிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார் பரியாரியார்.’ என்று மேலும் பேச இழுத்தான்.

‘அட்டே, உனக்கும் இதெல்லாம் தெரிந்துவிட்டதுபோலிருக்கே. எங்கே அந்த நோட்டீஸை இங்கே எடுப்பார்போம்.’ என்று அதைக் கேட்டு வாங்கிப் பார்த்தேன். எனக்குப் பெரும் வியப்பாயிருந்தது. ஏன்?

அது பெரியண்ணருக்கு மாறாக அவரது எதிர்க்கட்சியினர் அவர் மீது வசைபுரணம் பாடி வெளியிட்ட நோட்டீஸ்!

‘என்ன அப்பா இது? யார் பக்கத்து நோட்டீஸை ஈ கொண்டு திரிகிறாய்?’ என்று கேட்டதும், கார்த்திகேசு திடுக்கிட்டு விட்டான். நான் விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

‘அட்டா, மாறிவிட்டேன்போலிருக்கிறது! வண்டியில் இறையாரோ கொண்டுவந்து விட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். அதைக்கிழித்தெறிந்து விட தம்பி!’ என்று பரபரப்பாக என்னிடம் வாங்கி அதைத் தூள்தூளாகக் கிழித்தெறிந்தான்.

‘கார்த்தி அண்ணே! ஈ பள்ளிக் கூடம் போனதில்லையா சிறுவயசில்?’ என்று அவனை நான் கேட்கவில்லை. மாட்டின் கழுத்திலிருந்த சலங்கைகள் கலகலத்தன. அது, ‘மாடு சிரித்தது’ போலிருந்தது எனக்கு! ஏன் சிரித்தது?

✱

வேண்டாத புத்திமதி!

சாரதா

கேள்பா, பெரியவனாய்ப் போக வேன்ற
‘கேபிடி’யில், கேட்டுநோந்துன் வாழும் நாளைப்
பாழடிக்கத் துணியாதே; “பரோப காரம்
பரமனுக்குப் பிரிய”மென்றாய் — பசப்பு வார்த்தை;
நாளைக்குக் கிடைக்குமென்ற புகழ்தா னின்று
நாலகப்பை சோறிடமோ? நண்பா சொன்னேன்;
வேளைக்கு ஏற்றபடி வேஷம் போடும்
வித்தைகளைக் கற்பினெல்லாம் விருத்தி யாமே!

நீதிமா னாயிருந்து, உலகம் உய்ய
நீண்டதிட்டம் போடவேன்று நித்தம் எண்ணி,
பேதையென்றும் பித்தனென்றும் வாழா வெட்டிப்
பேயனென்றும் பேரேக்கே வேண்டா ம்ப்பா;
பூதலத்தில் பாவினைக் காக்க யேசு
போதகஞ்செய் தென்னபலன் கண்டா ரப்போ?
வேதமொழி யாகவுணர்: நீதிமான் போல்
வேஷமிட்டு நடிப்பதுதான் மேன்மை ய்ப்பா!

அறியாமைச் சேற்றினிலே உழவும் மாந்தர்
அனைவரையும் கைகொடுத்துத் தூக்க வேண்ணிப்
பெரியோரென் னப்பட்டோர் என்ன பட்டார்?
பீடைகளும் அவமதிப்புப் பேச்சுந் தானே;
நெறியாகச் சொல்லி வைத்தேன்: எதிர்கா லத்து
நீண்டபுகழ் என்னசெயும்? நிகழ்கா லத்தே
குறியாக, உன்வாழ்க்கைக் கோட்டுள் நின்று
குடிக்கேத்தும் சுகவழியைக் கோலு வாயே!

ஏழைபணக் காரனென்ற பேதம் இன்றி
எல்லோரும் சமமாக, இன்ப மாக
வாழவேன்று பொதுவுடமைத் தத்து வத்தை
வகுத்துவைத்த கார்ல்மாக்க்லே வாழ்நாள் முற்றும்
ஏழைமையில், அரசாங்க எதிர்ப்பு என்னும்
ஈட்டிமுனை நடுவீருந்து இன்ன லுற்றான்;
முனையின்றி அவர்வழியே நீபின் பற்ற
முந்துவையேல், துயர்க்கடலில் முழுகு வாயே!

வளர்ச்சியடைந்தது. வேஷ்கஸ்பியர், மில்டன் போன்ற ஆங்கில இலக்கிய அரசர்கள் தங்கள் கலையின் மாட்சியை உலகத்துக்கு நிரூபித்தகாலம் அக்காலம்.

ஆகவே, இலங்கைத் தமிழரிடையே கலை, இலக்கிய மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டு மேலோங்க இலங்கை மக்களின் செல்வ வளர்ச்சிக்கு அடிகோலித்தானாக வேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழரின் இருப்பிடங்களாகக் கருதப்படும் இரு பகுதிகள் வடமாகாணமும் கீழ்மாகாணமும். இலங்கையின் பூகோள அமைப்பின்படியும் சரித்திரப் போக்கினாலும் இவ்விரு பகுதிகளும் செல்வ வளர்ச்சியில் குறைந்துள்ளன. இவ்விரு பகுதிகளும் மழை மிகக் குறைந்த பிரதேசத்திலேயுள்ளன. விவசாய நாடானபடியால் பழைய காலத்திலே இப்பகுதிகளில் குளங்கள் கட்டப்பட்டன. தேச சுவாத்தியக் குறை இவ்விதம் இலங்கை அரசர்களால் ஓரளவுக்கு நிரிவர்த்தியாக, சரித்திர சிக்கல்கள் இப்பகுதிகளின் வீழ்ச்சிக்கு அடிகோலின. தமிழர் படையெடுப்புகளும், தமிழர் - சிங்களர்ப் போராட்டங்களும் அனேக காலமாக இருந்ததால், இப்பகுதிகள் மறுபடியும் கவனியாது விடப்பட்டுக் கீழ்நிலை யடைந்தன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே நீர்ப்பாசன வசதியின்மை, வடமாகாணத்தின் எஞ்சிய பகுதியிலும் கீழ்மாகாணத்திலும் குளங்கள் பாழடைந்தமை—இவையே இலங்கைத் தமிழரின் பொருளாதார வீழ்ச்சிக்கு அடிப்படைக் காரணங்கள்.

மேல்நாட்டுப் படையெடுப்புகள் இலங்கையில் இன்னுமோர் முக்கிய மாற்றத்தைக் கொணர்ந்தன. மழை அதிகமாயுள்ள தென்மேற்குப் பகுதிகளும் மத்திய பகுதிகளும் பொருளாதாரத்தில் முதன்மைபெற்றன. முதலில் கறுவாவும் பின் கோப்பி, தேயிலைற்ப்பர் முதலியனவும் தென்மேற்கு இலங்கைக்கும் மலைநாட்டிற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தன. போக்குவரவு சாதனங்கள், துறைமுகங்கள், வியாபாரமாகியவற்றில் அப்பகுதிகள் வளர்ச்சிபெற்று இன்றைய நிலையில் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் பிரதான தூண்களாக நிற்கின்றன.

யுத்தத்திற்கு முன்பு இலங்கைத் தமிழர், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழர், கல்விமூலம் தங்கள் பொருளாதார நிலையை ஓரளவிற்குச் சீர்ப்படுத்தினார்கள். மிஷனரிமார் கூடிய கவனம் செலுத்தி ஆங்கில பாடசாலைகளை யாழ்ப்பாணத்திலே நிறுவியதன் பயனாக தமிழரில் பெருந் தொகையினர் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்று இலங்கை அரசாங்க சேவையிலமர்ந்தும் தோட்டங்களில் குமாஸ்தாக்களாகியும், மலாயாவுக்கு உத்தியோகத்திற்காகச் சென்றும் தமிழரின் பொருளாதாரத்தை உடைந்து விழாது காப்பாற்றினர்.

சென்ற இருபது வருஷங்களாக இலங்கையிலும் உலகத்திலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் பயனாக இலங்கைத் தமிழரின் ஆங்கிலக் கல்விவசதி முன்போல் பொருளாதாரத்தின் தூண்களாக நிற்கமுடியவில்லை. சிங்களர்களிடையே ஆங்கிலக்கல்வி பரம்பி, அவர்

கள் அரசாங்கஉத்தியோகங்களைத் தங்கள் தொகைக்கேற்பப் பெறுகிறார்கள். உலகப் பொருளாதார முறையின் சீர்கேட்டினாலே 1930-ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்த நிலையின்பின், மலாயாவும் தமிழருக்கு முன்போல ஆதரவளிக்க மறுத்துவிட்டது. அனேகம் தமிழர் உத்தியோகமிழந்து சொந்தநாடு திரும்பினார்கள். தமிழர் இங்கிருந்து அங்கு செல்ல முடியாமல் வந்தது. மலாய்நாட்டின் தேசியம் வளரத் தொடங்க மலாயா மலாயருக்கே என்ற கொள்கை ஆரம்பத்தில் அரசாங்க உத்தியோகங்கள் விஷயத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

* *

விவசாய நிலை

வெளியூர்களிலிருந்து வந்த பணமே யாழ்ப்பாணத்தில் உற்பத்தியாகிய செல்வத்திலும் பார்க்கக் கூடியதாகவிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலே நூற்றுக்கு 28 வீதமான பூமி மாத்திரம் பயிரிடப்படுகிறது. இந்த 28 வீதமான பூமி, பெரும் தொகையினரிடையே பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால்வயல்களும் தோட்டங்களும் மிகவும் சிறியனவாக இருக்கின்றன. இவ்வீத விவசாயம் மிகவும் பழைய முறைகளைக் கொண்டு அளவுக்கு மிஞ்சிய பிரயாசையை அவசியமாக்கி, மிகக் குறைந்த பலனைக் கொடுக்கிறது.

விவசாயத்தைச் சீர்ப்படுத்த இருவித திருத்த வேலைகள் செய்

யப்படவேண்டும். உடனே கஷ்டத்தைக் குறைத்து, பலனைக் கூட்டக்கூடிய வேலைகள் ஓர்விதம். இப்போதிருக்கும் புராதன நிலையிலிருந்து யாழ்ப்பாண விவசாயத்தை அடியோடு மாற்றித் தற்கால விவசாயமாக்கப் பெருந்திட்டங்களும் தேவை, அந்த அடிப்படையிலும் மாற்றத்துக்கு உடனே அடிக்கோலவேண்டும். இதுவே இரண்டாம்விதத் திருத்தவேலை.

* *

உடன் திருத்தங்கள்.

பொதுவாகத் திட்டங்கள் வகுத்தல் சுலபமான காரியம். ஆனால் அத்திட்டங்களைச் செய்து நிறைவேற்றுதல் மிகவும் கஷ்டமானது. பொதுவாக அது கைகூடாது. ஆகையால் உடன் திருத்தங்களைப்பற்றி யோசிக்கும் போது செய்கையின் அத்தியாவசியத்தை மனத்திலிருந்து நீங்க விடக்கூடாது.

முதலாவதாக, நீர்ப்பாசன விஷயமாகச் சிறு யந்திரங்கள் பாவிக்கப்படலாமெனக்கட்டுரைகளும், பேச்சுக்களும், பொருட்காட்சிகளும் வற்புறுத்தி வருகின்றன. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் நீர்ப்பாசன முறையில் இச்சிறு யந்திரங்கள் பாவிக்கப்படுதல் மிகக் குறைவே. ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் தேவையான சிறு யந்திரங்களைக் கிணறுகளில் மாற்றி மாற்றி வைக்கக்கூடிய யந்திரங்களை இறக்குமதி செய்விக்கவேண்டும். இவ்விஷயம் மிகவும் பெரிய

விஷயம். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் எல்லாக் கிணறுகளுக்கும் லாபகரமாக உபயோகிக்கக் கூடிய சிறிய யந்திரங்கள் எத்தனை தேவை; அவற்றைப் பல பகுதிகளில் வைத்துப் பாவிப்புக்குக் கொடுப்பது அரசாங்கத்தின் மூலமோ அல்லது கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமோ என்பனபோன்ற பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க அரசாங்கமும் பொது ஜனங்களும் சேர்ந்து மகாநாடுகள் நடத்தி ஏற்ற முடிபுகளையடைந்து அவற்றைக் கையாளவேண்டும்.

உடனடியாக, இவ்விஷயத்தில் செய்கையி லீடுபட வேண்டும். பொதுஜனங்கள் இவ்விஷயத்தில் ஊக்கப்படப் பிரசாரமும் செய்யப்படவேண்டும். நாட்டிலே யுள்ள பலவித சங்கங்கள் இவ்விஷயத்திலீடுபட வேண்டும்.

* * *

பேரு மாற்றங்கள்.

அதே நேரத்தில் யாழ்ப்பாண விவசாயத்தை மாற்றி யமைக்க ஏதுவாகிய பெரும் திட்டங்கள் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்படல் வேண்டும். இவ் விஷயத்திலும் பொதுஜன ஊக்கமும் முயற்சியு மில்லாவிட்டால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. உதாரணமாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக் கடலேரித் திட்டமென்று ஓர் திட்டம் அரசாங்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்டது. இத் திட்டத்தினால் தற்போது ரெல் செய்யப்படும் 30,000 ஏக்கர்களும் கூடிய செழிப்படையு

மெனவும், புதிதாக 11,000 ஏக்கர் நிலம் பாவிப்புக்குச் சேர்க்க முடியுமெனவும், 25,000 ஏக்கர் விசாலமுள்ள நல்லதண்ணீர் வாவி யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கிடைக்குமெனவும், அவசியமாகத் தேவைப்படும் கோடையில் விசாலமான புற்றரைகள் வசதியாகக் கிடைக்குமெனவும் எஞ்சினியர் வெப்திட்டத்தில் விளக்கியிருக்கிறார். குறித்த திட்டம் அமுலுக்கு வர வேண்டுமெனப் பலர் விரும்பினார்கள். சென்ற வருஷம் ஜூலை மாதம் விவசாய மந்திரி யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது இத் திட்டத்தைத் தான் இப்போதைய பதவியை விடமுன் அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதாக வாக்களித்தார். இது விஷயம் இன்னும் திட்டமாகவே யிருக்கிறது. பொது ஜன அபிப்பிராயம் இத் திட்டத்தின் சார்பாகத் திரட்டப்படா விட்டால் இதைக் கையாள்வது கஷ்டம். ஆகவே, இவ்விஷயங்களுக்கு அவசியமாகக் கட்டுப்பாடான, ஸ்திரமாக அமைக்கப்பட்ட பொதுஜன ஸ்தாபனங்கள் தேவை. யாழ்ப்பாணத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு விவசாயச் சீர்திருத்தத் திட்டங்கள் அனேகமிருக்கின்றன. அனேகம் கிருஷ்டிக்கப்படலாம். ஆனால், அவையெல்லாவற்றிலும் பார்க்க கிராமநதோறும் கட்டுப்பாடான, ஒற்றுமையான, ஸ்திரமாக அமைக்கப்பட்ட, பொதுஜனங்களைத் திரட்டி முற்செலுத்தும் ஸ்தாபனங்கள் தேவை.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

உலகக்

கண்கள்

- இராஜநாயகன் -

ஆசிரியர் ஜகதீசனல் பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையில் இரண்டு வருஷங்கள் கூட தரித்திருக்க முடியாதுபோல் தோன்றிற்று. ஆனால் அவன் அதே வாழ்க்கையில் பத்து வருஷங்கள் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது போல விதி ருக்மிணியின் முகத்திலே மீற முடியாத ஒரு கட்டளையின் சாயலை எழுதியிருந்தது. எட்டு வயது நிரம்பாத அந்தச் சிறுமி ருக்மிணியின் முகம், உருவம் எல்லாம் ஜகதீசனுக்கு அந்தக் கட்டளையின் சாயலைக் காட்டி அவனைத் தீண்ட வைத்து விட்டன. பள்ளிக்கூடத்திலிருந்த அத்தனை மாணவரும் அவள்தான் மனிதரீதியிலே உள்ள ஒருத்தியாக ஜகதீசனின் மனத்திலே தோன்றினாள். அந்தத் தொழிலே வேண்டாம் என்று அவன் வெறுப்படைந்து புறப்பட எண்ணிய போதுதான் ருக்மிணி பள்ளிக்கூடத்தில் வந்து சேர்ந்தாள். அவளைக் கண்டபிறகு, 'எங்கேயா

வது தொலைந்துவிட வேண்டும்' என்ற அவனது எண்ணம் உருக்குலைந்து சிதைந்துபோய் விட்டது.

ருக்மிணியின் கண்கள், நெற்றி, வாய், உருவம், அசைவு, நெளிவு எல்லாம் ஜகதீசனுக்குப் புதுமையாகவே தோன்றின. மோகனத்தைப் பொழிந்துகொண்டிருக்கும் அவளது கண்களுக்கு மெருகிடுவது போல அமைந்திருந்த நெற்றி - புதுமையுடன் கூடி, மழலைக் குவியலை அள்ளி அள்ளிக் கொட்டும் அந்த வாய் - மயக்கத்தைக் கொடுத்துக் கூத்தாடும்படி செய்துவிடும் அந்த மோகனச்சிரிப்பு - எல்லாம் ஜகதீசனுக்கு எவ்விதம் தோற்றும்? உணர்ச்சியற்ற ஜடங்களின் நடுவிலே கிடைத்த தெய்வக் குழந்தையல்லவா அவள்?

வெறுப்புத் தட்டியிருந்த வாழ்க்கைக்கு அவள் புத்துயிர் கொடுத்தாள். ஜகதீசனது மனத்திலே நிரம்பிக்கிடந்த வெறுப்புணர்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் படிப்படியாக அவள் மறையச் செய்து, இன்ப அலைகளை அவனது மனத்தில் தோன்றும்படி செய்தாள். அத்தனை பெருமைக்கும் அந்தச் சிறுமி உரித்துடையவள் ஆனதைக் கண்டபோது ஜகதீசனுக்குமே ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. விதியின் விசுத்திரமான போக்கைக் கண்டு யாருக்குத்தான் ஆச்சரியம் உண்டாகாது?

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. மாலை வேளையில் உலாவி வரலாம் என்று ஜகதீசன் புறப்பட்டான். வழியிலே - விதியில் ருக்மிணி அவனை நோக்கி ஓடிவந்தாள். அவளைக் கண்டதுமே ஜகதீசன்

நின்றுகொண்டு, “அம்மா, ருக்மிணி! ஓடாதே; விழுந்துவிடப் போகிறாய்!” என்று எச்சரித்தான். ஆனால் ருக்மிணி ஓடுவதை கிறுத்தவில்லை. நெருங்கி வந்து அவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள்.

“வாத்தியார், உங்களை அம்மா கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொன்னா” களைப்பினால் அவளது வார்த்தைகள் நடுங்கின. ஜகதீசன் அவளது தலையைத் தடவிக்கொண்டே “அம்மா கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொன்னாளா? ஏன்?” என்று கேட்டான்.

ஜகதீசனுக்கு ருக்மிணியைத் தெரியுமே தவிர அவளது தாயைத் தெரியாது. வீடும் தெரியாது. ஆனால் அவளுக்கு அப்பா இல்லை என்பதும் தெரியும்.

ருக்மிணி அவனை நியிர்த்து பார்த்துக்கொண்டே “எனக்குத் தெரியாது, வாருங்கோ” என்று அவனது கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். “உங்கள் வீடு எங்கே அம்மா?” என்று கேட்பதைவிட வேறொன்றையுமே அவனால் கேட்க முடியவில்லை.

“அதோ, அந்த ஆலமரத்துக்குப் பக்கத்து வீடு” என்று சொல்லிக்கொண்டே ருக்மிணி முன்னால் நடந்தாள். காந்தத்தின் அசைவுக்கேற்பத் தானும் அசைந்து கொடுக்கும் இரும்புத்துண்டு போல ஜகதீசன் அவள் பின்னால் நடந்தான். இன்னதென்று சொல்ல முடியாத ஒரு சூழ்நிலையிலே அவனது உள்ளம் அகப்பட்டுத் தத்தளித்ததோ—ஆனந்தமடைந்ததோ என்று சொல்ல முடியவில்லை.

அவனது மனம் வலையிட்டுத் துழாவிப் பார்த்தது. எங்கோ கண்டுபிடிக்க முடியாத அது? ஆனால் எங்கே, எப்பொழுது என்பது மட்டும் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. அந்த முகம் சிந்தனையின் பழைய ஏடுகளைத் திறந்து காட்டியது. தூசி படிந்திருந்த அந்த ஏடுகளை வாசிக்க முதலில் முடியவில்லை. பிறகு தூசுகளைத் துடைத்துவிட்டுக் கூர்ந்து படித்தான்.

அட்டா! அவள் — லக்ஷ்மி — அனாதைச் சிறுவனாக ஜகதீசன் வீதியிலே திரிந்தபோது அழைத்துச் சென்று ஆதரித்து, பிறகு அனாதாஸ்ரமம் ஒன்றில் சேர்த்து விட்ட புண்ணிய புருஷனின் மகளல்லவா? அனாதாஸ்ரமத்தின் உதவியினால் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு ஜகதீசன் அவர்களின் வீட்டைத் தேடிச் சென்றபோது, அவர்கள் எங்கோ போய்விட்டார்கள் என்று அறிந்தான். கனது வாழ்க்கைக்கு அத்திவாரமிட்ட அந்த மனிதனைக் காணாததால் ஏற்பட்ட துயரம் அவரது மகளைக் கண்டதே ஆனந்தமாக மாறி விட்டதைக் கண்டு ஜகதீசனின் கண்களில் நீர் துளித்தது. அதைக் கண்டு லக்ஷ்மியின் கண்களும் கலங்கின. ருக்மிணிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவளும் கண்களைக் கசக்கினாள். குழந்தையல்லவா?

“ருக்கு உங்களைப் பற்றிச் சொன்னாள்”

இதைச் சொல்லும் போது லக்ஷ்மியின் குரல் தழுதழுத்தது. குங்குமம் இடப்படாத அவளது நெற்றியின் பிரகாசம், அதிலே தோன்றிய வியர்வைத் துளிகளை

முத்துக்கள் போல மிளிர்ச் செய்து தது. மஞ்சள் நூலற்ற தன் கழுத்தைத் தடவிக்கொண்டே, “அப்பா இல்லாத அவளுக்கு உங்கள் அன்பு பெருத்த ஆறுதலாக இருக்கிறது. தனிப்பட்ட முறையிலே சொல்லப்போனால், எனது நன்றியை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்று சொன்னாள்.

ஐகதீசனது சிந்தனை வெகு வேகமாகச் சமுற்றது. லக்ஷ்மியின் வார்த்தைகளில், தன்னை மறந்த நிலையில் அவள் செய்த செய்கைகளில் எந்தக் கோணத்திலிருந்து அவளது உள்ளக் கருத்தை அவன் அறிந்துகொள்ள முடியும்? அந்தகாரத்தின் தொடர்ச்சியிலே, இடையில் சொருகப்பட்ட ஒரு சிறிய ஒளிக்கதிர் போலவே அவள் சொன்ன ‘தனிப்பட்ட முறையிலே’ என்ற வார்த்தைகள் இருந்தன. ‘அவற்றை வைத்துக் கொண்டு அவள் எதை உணர்த்தினாள்?

வெகுநேரமாக நிகழ்ந்த சிந்தனைச் சமுற்சியின் பின்னணி போல அவனது வாய் “ஆசிரியன் என்ற முறையில் எனது கடமையைச் செய்யக் கிடைத்த ஒரே யொரு பாத்திரம் ருக்குதான். அதற்காகவும் உங்கள் தகப்பனரின் உதவிக்காகவும் நான்தான் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்றேன்” என்ற வார்த்தைகளை உழறிக் கொட்டிற்று.

தயங்காமல் அவன் பதில் சொன்னான்: “ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பரம் நன்றி செலுத்திக் கொள்ளுவதென்றால் அது அன்பின் சின்னம் என்று கிறதல்லவா?”

ஐகதீசன் திகைத்துப் போனான். அந்தப் பதிலுக்கும், அவளது பார்வைக்கும் தலைகுனிந்து வணங்காமலிருக்க அவனது உள்ளத்தில் தைரியம் பிறக்கவில்லை. ருக்மிணியைப் பார்த்தபடி பேசாமல் நின்றான். “கால்வலிக்க நின்றுகொண்டிருக்க வேண்டாம். உட்காரலாமே” என்று லக்ஷ்மி சொன்னபிறகுதான் அவனுக்கு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. நாகாலி ஒன்றை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தான்.

அவள் தேரீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அதைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே “எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் இதுதான். எனது சுகங்களை எல்லாம் எப்பொழுதோ உதறித் தள்ளி விட்டேன். என் ருக்குவுக்காகத்தான் என் உயிர் தரித்திருக்கிறது. அவள் வாழுவதைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதான் எனக்கிருக்கும் ஆசை எல்லாம். உங்கள் அன்பின் நிழலிலே அவள் செழித்து வளர்வதற்கு, உங்களை அவள் மாமா என்று அழைக்கமட்டும் அநாமசிதாருங்கள். நீங்கள் அங்கே விடுதிச் சாலையில் இருக்கவேண்டாம். அவர் விட்டுப்போன இந்த வீடும் பொருளும் இருக்கின்றன. அவற்றை உபயோகிக்க உங்களுக்கு நிரம்பிய உரிமை இருக்கிறது. என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று அவள் உணர்ச்சி மேலிட்டுக் கூறினாள்.

குடித்த தேரீரைக் கீழே வைத்துவிட்டு ஐகதீசன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். லக்ஷ்மியின் கண்களிலிருந்து கன்னத்தின் வழியாக நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவளது உதடுகள் துடித்தன. அதை

மறைப்பதற்காக ருக்மிணியைத் தூக்கி முத்தமிட்டுக் கொண்டே அவள் ஜகதீசனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். தாய்மை உள்ளம் எப்படி எல்லாம் செய்யத் துண்டுகிறது?

‘ஆம்’ என்று ஜகதீசனது வாய் அவனை அறியாமலே கூறிற்று. அவனுக்கும் உணர்ச்சிக் கோளங்கள் உண்டானே! அவனது வாழ்க்கைப் பாலையில் அவன் கண்ட இரண்டாவது அமிர்த ஊற்று அவள் - அவனது சகோதரியாய்விட்ட அந்த லக்ஷ்மி. இனி அந்த ஊற்றையடுத்துச் செழித்த தரைகளை அவன் காண முடியுமா? ஆனால்...? செழித்த தரையிலும் காஞ்சிமரம் நிற்கத் தானே செய்கிறது?

✽

அவர்களைப் பிணைத்திருந்த பாசம் அந்தக் கிராமத்து ஜனங்களின் கண்களை உறுத்திற்றோ என்னவோ, அவர்கள் அதைக் கண்டு சும்மா இருக்கவில்லை. சாக்கடைபோன்ற தங்கள் மனம் திருப்தியடையும்வரை ஊளையிட்டார்கள். தன்னை அறியாத ஒருவன் மற்றவர்களைப்பற்றிச் சொல்லும் அபிப்பிராயங்கள் எந்த அளவுக்கு உண்மையாக இருக்கும்? வெறிகொண்ட நாய்குரைப்பதற்கும், அவன் சொல்வதற்கும் அதிகதூரம் வித்தியாசம் இருக்க முடியாது.

ஜகதீசனுக்கு முதலில் இது ஆத்திரத்தைக் கொடுத்ததென்றாலும், பிறகு அவனது உணர்ச்சி புள்ள உள்ளம் தனது லக்ஷிய ரேகையிலிருந்து தவறி மறுபக்கம் பார்க்க விரும்பவில்லை. லக்ஷியவாதியின் நிதான புத்

தியை இப்படியான விஷயங்களிலிருந்துதான் காணமுடிகிறது.

ருக்மிணி — அவளது தாயார் லக்ஷ்மி இருவரையும் சேர்த்துப் பிணைத்திருந்த பாசக் கயிற்றின் நடுவிலே ஜகதீசனும் அகப்பட்டு விட்டான். ஜகதீசனைப் பொறுத்த மட்டில் அவனுக்கு அந்தப் பாசக் கயிற்றின் நடுவிலே ஓர் ஸ்தானம் கிடைத்து விட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“ருக்மிணி படிக்க வேண்டும். தன் படிப்பின் உதவி கொண்டு அவள் தன் வாழ்க்கைப் பாதையை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு எனக்கும் ஒரு வழி தானாகவே தோன்றி வழிகாட்டும்” என்ற தீர்மானம் ஜகதீசனின் ஒவ்வொரு ஆசையிலும் பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

‘மாமாவைப் போல ஆசிரியத் தொழிலில் இறங்கி, உண்மைக்குத் தொண்டுசெய்ய வேண்டும்’ என்ற பேரவா ருக்மிணியின் வளர்ச்சிபுடன் பின்னிக்கொண்டே வளர்ந்தது.

லக்ஷ்மியின் அன்புடன் ஜகதீசனின் நிதான புத்தியும் கலந்து கொண்டு ருக்மிணியைப் ‘பெரியவ’ளாக்கி விட்டன. ஜகதீசன் அநுபவரீதியாகச் சொன்னவற்றைக் கேளாது, அவன் ஆசிரியரை இருந்த அதே பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியையானார். அவளது ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த ஜகதீசன் விரும்பவில்லை.

இனி அவளுக்கு ஒரு விவாகம். அதுதான் ஜகதீசனின் மனத்திலிருந்து ஒரேயொரு குறை. அதையும் தீர்த்து வைத்துவிட்டால் அவன் நிம்மதியாகத் தனது

போக்கிலே போய்விடலாமல்
லவா? நெடுக அந்த ஊரிலே
இருந்து அபத்தமான வார்த்தை
களைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதி
லும் மனிதரே இல்லாத, கொடிய
மிருகங்கள் வாழும் காட்டில்,
அவற்றின் பேரிரைச்சலைக் கேட்
ட்டுக்கொண்டிருந்தவிடலாம்.

லக்ஷ்மியுடன் யோசித்து இதை
ருக்மிணிக்கு எட்டவிட்டபோது
அவள் “அது இப்பொழுது அவ
சரமாக வேண்டிக்கிடக்கவில்லை”
என்று ஒரே பதிலாகச் சொல்லி
விட்டாள்.

பத்து வருஷங்கள் அந்தக் கிரா
மத்தின் மிருகத் தனத்தின் மத்தி
யிலிருந்த களைதீர எங்காவது
சுற்றி வரலாம் என்று ஜகதீசன்
புறப்பட்டான். லக்ஷ்மியையும்
ருக்மிணியையும் விட்டுப்பிரிவது
கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனாலும்
போயே ஆகவேண்டும் என்று
மனம் சொல்லிற்று. தனது உதவி
தேவையானபோது கடிதம் எழு
தும்படி கூறிவிட்டு அந்தக் கிரா
மத்தை விட்டுப் போயே போய்
விட்டான்.

ஒரு வருஷமாக எங்கெல்
லாமோ அமைதியை நாடி அலை
ந்து திரிந்தான். லக்ஷ்மியும், ருக்
மியும் இல்லாத இடத்தில் கிடை
ப்பதெல்லாம் அமைதியே அல்ல
என்று சொல்வதுபோல மனம்
அலை பாய்ந்தது. கடைசியில்
அவர்களை ஒருமுறை போய்ப்
பார்த்துவிட்டுத் திரும்பலாம்
என்று எண்ணி அவன் வந்தான்.

அவன் அவர்கள் வீட்டை அ
டைந்தபோது லக்ஷ்மிதான் வீட்
டிலிருந்தாள். ‘அண்ணா!’ என்று
ஓடிவந்து நமஸ்கரித்தாள். ருக்
மிணி பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போ

யிருந்தாள். ‘அவளை உடனே பார்
க்கவேண்டும்’ என்று மனத்திலே
யிருந்து ஏதோ சொல்லிற்று;
பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றான்.

ஜகதீசனைக் கண்டதே ‘மாமா’
என்று கூலிக்கொண்டே ருக்
மிணி ஓடிவந்து அவளை அணை
ந்துகொண்டாள். மற்ற ஆசிரியர்
கள், மாணவர்கள் பார்க்கிறார்
களே என்று அவளுக்குத் தோற்ற
வேண்டுமே! கண்களிலிருந்து
நீர் சொரியத் தன் ‘மாமா’வின்
முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“என் அம்மா அழுகிறாய்?”
என்று ஜகதீசன் கூறிக்கொண்
டே கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்
டான். ஆனால் அவனுக்கும் அழ
கைதான் வந்தது.

மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்கள்
என்ற எண்ணம் இந்த உலகத்
தில்தான் தோற்றும். இவர்கள்
சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது
அன்புலகத்திலல்லவா? வேறு
எண்ணங்கள் தோற்ற முடியுமா?

அங்கிருந்த மற்ற ஆசிரியர்கள்
கண்களின் மூலம் தாங்கள் நிகழ்
த்திக்கொண்டிருந்த சம்பாஷனை
களை நிறுத்திக்கொண்டு, வாய்க
ளினாலேயே சம்பாஷிக்க ஆரம்
பித்து விட்டார்கள்.

“ஜகதீசனை மயங்க வைத்த
அந்த மோகினியின் பெண்ணல்
லவா இவள்?” என்று அந்த ஆசி
ரியப் பூண்டுகள் சொன்ன வார்த்
தைகள் இவர்களுக்குக் கேட்கவே
இல்லை.

உலகம் தனது கெட்டுப்
போன குருட்டுக் கண்களுக்கு
நிறமூட்டிய மூக்குக் கண்ணாடி
உபயோகப்பதைத் தடுக்க யாரா
லும் முடியாது. அது ‘பரவணி
வியாதி’யாயிற்றே!

சுவர்க்க

யாத்திரை

○ முகலியார் குல. சபாநாதன் ○

நாட்டாண்மை தன் வயலை ஒவ்வொருநாட் காலையிலும் போய்ப் பார்த்து வருவது வழக்கம். ஒருநாட் காலே அவன் வயலுக்குச் சென்றபொழுது, பயிர்களை ஏதோ தின்றிருப்பதைக் கண்டான். அன்றியும் உரல் வைத்த அடையாளங்கள் போன்ற கால் அடையாளங்கள் பல அங்குமிங்குமாக வயலிற் காணப்பட்டன. ஊரிலுள்ள உரல்கள் எல்லாம் வந்து தன் பயிரை மேய்கின்றன என நாட்டாண்மை யூகித்தறிந்தான்! உடனே அவன் ஊருக்குட் சென்று, ஒவ்வொரு கிராமவாகியின் வீட்டுக்கும் போய், “உங்கள் உரல்கள் எல்லாம் வந்து என் பயிரை மேய்கின்றன ஆதலால் அவற்றையெல்லாம் கட்டி வையுங்கள். இன்றிரவு கட்டி வைக்காவிட்டால் பெரிய பழியாக முடியும். பின்பு என்னைக் குறை சொல்லக்கூடாது” என்று சொன்னான். அடுத்தநாள் நாட்டாண்மை தன் வயலுக்குச் சென்று பார்த்தபொழுது, அன்றைக்கும் பெரிய வட்டக் காலடிகள் காணப்பட்டன. பயிரும் மீதி பட்டு அழிந்திருப்பதை அவன் கண்டான். உடனே ஊரவர்களிடம் சென்று, “நீங்கள் நேற்றிரவும் உரல்களைக் கட்டிவைக்கவில்லையா? நான் நேற்றுச் சொன்னது உங்கள் செவிகளில் ஏறவில்லையா?” என்று கோபாவேசத்துடனும் அதிகாரத்துடனும் கேட்டான். அப்பொழுது ஊரவர்கள், “ஐயோ நயினாரே! இதென்னவாக்கும் நீங்கள் இப்படிச் சொல்கிறது. நயினார் சொன்னபடி நாங்கள் உரல்களைப் பெரிய கயிறுகளால் கட்டிவைத்தோம். இன்னும் காலையில் அவிழ்த்துக் கூட விடவில்லையே. நேற்று இரவு கட்டிய கட்டுடன்தான் இன்னும் அவை கிடக்கின்றன. வேணுமானால் நயினார் போய்ப் பார்க்க” என்று சொன்னார்கள். சரி சரி; இருக்கட்டும். இந்தப் பயிர்களை அழித்து வரும் நூதன மிருகத்தை நான் பிடிக்கத்தான் வேண்டும்” என்று நாட்டாண்மை முடிவு செய்தான். அன்றிரவு வயலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த அட்டாளையில் ஏறிக் காவலிலிருந்தான். நடுச் சாமத்தில் பெரிய வெள்ளை யானை ஒன்று வந்து பயிரை மேய்வ

தைக் கண்டான். “பலகாட்கள்ளன் ஒரு நாளைக்கு அகப்படுவான் என்பது போல இன்று இந்த யானை அகப்பட்டுவிட்டது” என்று சொல்லி நாட்டாண்மை அட்டாளையிலிருந்து மெதுவாக இறங்கியதும், மேய்ந்துகொண்டு நின்ற யானை ஓடத் தொடங்கியது. அவனும் பின்னாற் கலைத்துக்கொண்டு சென்று அதன் வாலைப் பிடித்து விட்டான். அந்த வெள்ளை யானை சுவர்க்க லோகத்தில் இருந்து வந்ததாதலால், அது நாட்டாண்மையையும் இழுத்துக்கொண்டு சுவர்க்கலோகம் சென்றது. நாட்டாண்மையும் வாலில் தொங்கிய படியே அந்த உலகத்துக்குச் சென்றான். சுவர்க்கத்தின் அழகைக் கண்டு பிரமித்துப்போனான். அடுத்தநாள் இரவு அந்த யானை மறு படியும் நெற்பயிர் மேயப் பூலோகத்துக்கு வந்தது. அப்பொழுது நாட்டாண்மையும் அதன் வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு பூமியில் வந்திறங்கினான். இதற்கிடையில் அடுத்தநாள் முழுவதும் நாட்டாண்மையின் மனைவி தன் புருஷனைக் காணவில்லையென்று ஊரொல்லாம் தேடிக்கவலையோடிருந்தாள். நாட்டாண்மை பூமியில் இறங்கியதும் தனது வீட்டுக்கு ஓடோடியும் வந்தாள். அவனைக் கண்டதும், “என் அருமை நாதா! இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போயிருந்தீர்கள்? நான் உங்களைத் தேடித் திரியாத இடமே கிடையாது.” என்று புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் ஆவலாகக் கேட்டாள். நாட்டாண்மைக்கு ஏற்பட்ட புதிய அனுபவம் மனம் நிறைந்து வெளியே பாய ஆரம்பித்தது. “கண்மணி! இந்த உலகமும் ஒரு உலகமா? சீச்சீ! மனுஷனாகப் பிறந்தவன் ஒரு முறையாவது சுவர்க்க லோகத்தைப் போய்ப் பார்க்காவிட்டால் அவனும் ஒரு மனுஷனா? அந்த உலகத்தைப் பார்த்த ஒரு மனுஷன் இந்தக் கேடுகெட்ட உலகில் தங்க விரும்புவானா? ஆகா என்ன அழகு! என்ன சௌகரியம்!! அடடா! என் அனுபவத்தைச் சொல்வதற்கு அந்த ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேடனாலும் முடியாதென்றால், நான் ஒரு நாவால் எப்படிச் சொல்ல முடியும். எதைத்தான் சொல்லுவது? எதைத்தான் விடுவது? எங்கிருந்துதான் விவரிக்கத் தொடங்குவது?” என்று புளுகினான் நாட்டாண்மை. இவற்றை ஆவலோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த நாட்டாண்மை மனைவியும் சுவர்க்க லோகத்தை ஒரு முறை பார்த்துவர ஆசைப்படுவதாகத் தன் கணவனிடம் சொன்னாள். மனைவியினுடைய விருப்பத்தைப் புருஷன் நிறைவேற்றுவீட்டால், இவ்வாழ்க்கை சந்தோஷமாக நடக்க முடியுமா? நாட்டாண்மையும் தன் மனைவியினுடைய விருப்பத்துக்கு இசைந்தான். பெரிய இடத்துக்குப் போவதானால் தூய்மையான உடைகள் தரித்துப் போகவேண்டுமல்லவா? நாட்டாண்மை மனைவி தன் பெட்டியைத் திறந்து ஆராய்ந்து பார்த்தாள். கல்ல சேலைகளைச் சென்ற வாரந்தான் வண்ணாணிதம் சலவை செய்யக் கொடுத்திருந்தாள். தங்களுடைய உடுப்புகளை உடனே சலவை செய்து கொண்டுவந்து

தரும்படி வண்ணனுக்கு ஆள் அனுப்பினான். வண்ணனும் அவனுடைய மனைவியும் அப்படியே உடுப்புகளைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

நாட்டாண்மை வீட்டில் பெரிய பரபரப்பு. பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தம் துரிதமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாளும் இல்லாத ஆபத்தம் அன்று நடைபெறுவதைக் கண்டு வண்ணாத்தி புதினம் அறிய விரும்பினாள். விஷயத்தை அவள் நாட்டாண்மை மனைவியிடம் சாடையாகக் கேட்டறிந்து கொண்டாள். அவளுக்கும் அங்கே போய்வர ஆசை ஏற்பட்டது. வண்ணாத்தியும் அவளுடைய கணவனும் அவர்களுடன் போக விரும்புவதாகச் சொல்லி, உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டார்கள்; 'கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போல' எங்களுக்கும் அதிஷ்டம் தான் என்று வண்ணாத்தி சந்தோஷப் பட்டாள். அன்றிரவு எல்லாரும் நேரத்தோடு நாட்டாண்மையினுடைய வயலடியில் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். எல்லோரும் நேரத்தோடு வயலடிக்கு வந்து விட்டார்கள். யானையும் வழக்கம் போலப் பயிர்மேய வந்தது. நாட்டாண்மை உடனே ஓடிப் போய் அதன் வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு தொங்கினாள்; அவனுடைய மனைவி அவன் காலைப் பிடித்துத் தொங்கினாள்; அவளுடைய காலை வண்ணாத்தி பிடித்துக் கொள்ள அவளுடைய காலை வண்ணன் பிடித்துக் கொண்டு தொங்கினான். யானையும் சுவர்க்க லோகத்துக்குப் போக எழுந்தது. இவ்விதமாக எல்லாரும் ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லும் பொழுது, வண்ணாத்திக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. சுவர்க்க லோகத்தில் தங்கள் தொழில் பார்ப்பவர்கட்கு வரும்படி எப்படியென முன்னரே அறிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டாள். பூலோகத்தில் தங்களுக்குக் கமக்காரர் நெல் அளந்துதரும் சேரிலும் பெரிய சேர் சுவர்க்க லோகத்தில் உபயோகிக்கப்படுகின்றதோ என்று ஏற்கெனவே அறிந்துகொள்ள விரும்பினாள். அந்த லோகத்தில் தங்கள் தொழில் ஆரம்பிக்கலாமோ என்ற எண்ணமும் அவளுக்கு உதித்தது. சுவர்க்க லோகம் போய்ச் சேர்ந்து தங்கள் தொழிலால் ஏற்படும் ஊதியத்தின் அளவைக் கண்டறிவதற்கு முன்னர் அவ்விஷயத்தை அறிந்து கொள்வது நல்லதெனக் கருதினாள் வண்ணாத்தி. அவள் நாட்டாண்மையைப் பார்த்து, "நயினர், அந்த லோகத்திலுள்ள சேர் எங்கள் நாட்டிலுள்ள சேரிலும் அளவு கூடியதோ" என்று கேட்டாள்.

சுவர்க்க லோகத்திலுள்ள விஷயமெல்லாம் தனக்கு நன்றாகத் தெரியும் எனப் பெருமையுடன் காட்ட விரும்பிய நாட்டாண்மை, "ஓகோ, அதுவா! அங்கே உள்ள சேர் இவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்" என்று சொல்லி, அதன் அளவை வண்ணாத்திக்குக் காட்ட விரும்பி, யானையின் வாலை இறுகப் பிடித்திருந்த தன் இரு கைகளையும் விசித்தான். அவ்வளவுதான். எல்லாரும் 'தொப்'பென்று பூலோகம் சேர்ந்தார்கள்; உடனேயே ஆவி உருவமாகச் சுவர்க்கம் சேர்ந்தார்கள்!

ஈழத்துக் குமணன்

— இறைமணி —

[கொடைவள்ளல் குமணனைப்பற்றி அறியாத தமிழர் இலர். தன் தம்பியின் விருப்பப்படி தன் தலையைக் கொடுத்துப் பெருஞ்சித்திரரோது வறுமை நீக்கத் துணிந்த வள்ளலன்றோ அவன்! ஈழத்திலும் - இலங்கையிலும் - ஒரு குமணனிருந்தாலும்! சரித்திரம் கூறுகிறது.]

ஏறக்குறைய இரண்டாயிரத்து இருநூறு வருடங்களுக்கு முன் அநுராதபுரி இராஜதானியாக இருந்த காலம். 'ஸம்பகாண்' வர்ணத்தைச் சேர்ந்த சங்கபோதி அரசனாயிருக்கிறான். அரசன் அஷ்டசீல விரதத்தை மிக நுணுக்கமாக அனுசரிப்பவன். கொல்லா விரதம் பூண்டவன். சிறு உயிர்களைக்கூட வருத்தச் சம்மதியாதவன். தான் நீருண்ணும்போது நீருள் வசிக்கும் சிறு கிருமிகளுக்கும் உயிர்ச் சேதம் விளையக்கூடா தென்று எப்போதும் நீர்வடிகருவியொன்றைத் தன்னுடன் வைத்துக்கொள்பவன். இதனால் இவன் தர்மபுரீ சங்கபோ எனப்பட்டான்.

சங்கபோ தர்ம சிந்தனையுடையவனாகமட்டுமன்றிக் கொடைவள்ளலாகவும் விளங்கினான். எவர் ஏதை விரும்பினாலும் இல்லை யென்று கூறத் தெரியாதவன். இதனால் நாட்டில் வறிஞரே இலராயினர். அரசன் தர்மசிந்தனையுடையவனாய்க் குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை விதிப்பதைத் தவிர்த்தான். சில குற்றவாளிகளுக்குக் கொலுமண்டபத்தில் தூக்

குத் தண்டனை விதிப்பானுயினும், இரவில் அவர்களைத் தப்புவித்து அவர்களுக்குப் பதில் பிணங்களைத் தூக்கிவிடுவது அவன் வழக்கமாயிருந்தது. இதனால் நாட்டில் கொலை, களவு முதலிய குற்றங்களதிகரித்து நாடு குழப்பமடையத் தொடங்கியது. அதுகண்ட பிரதம மந்திரியும் அரசனது சகோதரனுமாகிய கோட்டாபயன் என்பவன், அரசனுக்குப் பலதடவை புத்தி புகட்டியும் அவன் போக்கு மாறவில்லை. இனியும் பொறுக்க முடியாதெனக் கண்ட கோட்டாபயன், அரசனைக் கொன்று தானே அரசைக் கைப்பற்ற வழி தேடினான். இதை எப்படியோ அறிந்துகொண்ட அரசன் 'சீயன் கோறளை'யிலுள்ள 'அத்தனகலே'க்கு ஓடிவீட்டான்.

கோட்டாபயன் அரசைக் கைப்பற்றிக் கொடுங்கோல் நடத்தத் தலைப்பட்டான். சங்கபோ உயிருடனிருப்பது தன்னரசுக்குப் பங்கமென்றுணர்ந்து அவன் சிரசைக் கொண்டுவருவோருக்கு ஆயிரம் கவணி நாணயம் பரிசளிச்சுப்பட்டுமென்று பறையறிவித்

கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா?

— அ. ந. கந்தசாமி.

கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா? 'இந்தக் கேள்விக்கு ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் சொல்லும்' என்று யாராவது என்னைக் கேட்டால், 'அந்தப் பிரம்ம வித்தை எனக்குத் தெரியாது' என்றுதான் நான் பதில் சொல்லுவேன். ஏன்?

மனிதன் நல்லவனா? கெட்டவனா? தீ நல்லதா, அன்றேல் கொடியதா? ஒளி நன்றா அல்லது தீதா? வாள் கொடிதா, நன்றா?

வாள் நன்று, துஷ்டரைத் துண்டமாக்கும்போது. வாள் தீது, நல்லோரைக் கொல்லும்போது. நீதியின் கையில் வாள் நன்று. அநீதியின் கையிலோ தீயது; கொடியது.

அதுபோல்தான் யாவும். எந்தப் பொருளின் நன்மையும் தீமையும் — அவசியமும் அநாவசியமும் — அந்தப் பொருளின் சூழ்நிலை

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

தான். இதுகேட்ட நகரமாந்தர் யாவரும் துயரக் கடலுள் மூழ்கினர். காசாசை கொண்ட சிலர் மட்டும் அரசனை உருவத்திலொத்த ஒருசிலரை இரகசியமாய்க் கொலைசெய்து கோட்டாபயனை ஏமாற்ற முயன்றனர். இவர்க் முயற்சி பலிக்கவில்லை.

ஊணுறக்கமின்றிக் காட்டிலலைந்து திரிந்த அரசன், ஒருநாள் வறியவனொருவன் மூலம் கோட்டாபயனது அறிவித்தலைக் கேட்டறிந்தான். தன் நிமித்தம் வினோபலர் கொலை செய்யப் படுவதைக் கேட்டு மனம் வருந்தினான். வறியோனை நோக்கி 'என் தலையைக் கொண்டு சென்று என் தம்பியின் கவலையையும் உனது வறுமையையும் போக்குவாயாக' என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

அவ்வேழை மறுத்துக் கூறிய புத்திமதிகளைக் கோளாத அரசன் தன் உடைவாளால் தானே தன் தலையைத் துணித்து உயிர் போக்கினான். பின்பு அச்சிரைசை எடுத்த

துச் சென்ற அவ்வறியோன் ஆயிரம் கவணி நாணயமும் பெற்றான்.

தன் கொடுஞ்செயலை உணர்ந்த கன்னெஞ்சனாகிய கோட்டாபயன் அரசனது உடலை அத்தனகலையில் அடக்கஞ் செய்து அவ்விடத்திலேயே ஒரு சமாதியும் எழுப்பினான். அச்சமாதியில் தர்மபுரீ சங்கபோவின் வாழ்க்கையை விளக்கும் கற்சிலைகளையும் சுவர்ச் சித்திரங்களையும் அமைப்பித்தான். அவனது தர்மசிரந்தையைப் புகழ்ந்து பொதுஜனங்கள் அவனைத் தெய்வமாகப் போற்றினர்.

தமிழ்நாட்டுக் குமணன் தலையோ புலவர்க்குப் பயன்பட்டிலது. ஈழத்துக் குமணன் தலை, வறியோனுக்குக் கலி நீக்கி என்றும் இறவாப் புகழடைந்துவிட்டது.

[‘அத்தனகலே’ச் சமாதியிலிருந்து அறிந்துகொண்டது.]

பீல், அதன் உபயோகத்தில் இருக்கிறது.

உலகில் ஒரு பொருளும் தன்னந்தனியே, ஏகாந்தமாக, சூழ்நிலையின் தொடர்பின்றி இயங்குவதில்லை. எப்பொருளையும் சூழ்நிலைகளே ஆட்சி செய்கின்றன. இது விஞ்ஞான ரீதியான சமூக தத்துவ சாஸ்திரத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் ஒன்று.

எனவே கட்டுப்பாடுகள் பற்றியும் நாம் அதன் சூழ்நிலை, தன்மை என்பனவற்றை ஆராய்ந்த பின்பே அவை நல்லவையா, அல்லவையா; அவசியமா, அநாவசியமா என்று முடிவுகட்டுதல் முடியும்.

ஆகவே கட்டுப்பாடு நல்லதா தீயதா என்றதற்கு ஒற்றை வார்த்தைப் பதில் கிடையாது. சிக்கல் நிறைந்த பிரச்சினைகளுக்கு ஒரே வார்த்தைப் பதில் கூறுவது, அல்லது தேடுவது மடைமை.

நல்ல கட்டுப்பாடுகள் அவசியம், நல்லவை. அவற்றைப் பேணல் வேண்டும்.

மூடக் கட்டுப்பாடுகள் அநாவசியம். தீயவை. அவற்றைப் பூண்டோடு ஒழித்தல் வேண்டும்.

தீண்டாமை, பெண்ணடிமை, ஸ்ரீதன முறை போன்ற எத்தனையோ கட்டுப்பாடுகள் மக்களில் பெரும்பான்மையானோர்க்கு எவ்வித நன்மையுஞ் செய்யவில்லை. ஆகவே அவை அநாவசியமானவை. அத்துடன் தொல்லை தருவதால் தீயவை.

இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளைத் தேடித் தேடிச் கல்லி எறிய வேண்டும். அது மனித சமுதாயத்தை முன்னேற்றும் வழியாகும்.

ஆனால் இன்றுள்ள வீதிக் கட்டுப்பாடுகள் சிலவற்றை எடுத்துப் பார்ப்போம். கார் இடது பக்கத்தால் போகவேண்டும் — பஸ்களில் இத்தனை பிரயாணிகளுக்குமேல் ஏற்றக்கூடாது — என்பன போன்ற கட்டுப்பாடுகள். இக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாவிட்டால் ஏற்படக்கூடிய மரணங்கள் எத்தனை? ஆகவே இவற்றை எம் கண்போல் பாதுகாத்துப் பேணுதல் வேண்டும். சமுதாயத்தின் சக்கரம் நேர்படச் சுழலுவதற்கு இக் கட்டுப்பாடுகள் மிக அவசியமாகின்றன. உணவுக் கட்டுப்பாடு, புடைவைக் கட்டுப்பாடு, விலைக் கட்டுப்பாடு என்பவையும் இவைபோன்றவையே. இக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாதவிடத்து, சமூகம் சீரழிகிறது. வங்கத்துப் பஞ்சங்கள் ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா, அல்லவையா என்ற கேள்விக்குப் பகுத்தறிவுக்கு ஒத்த பதில் இதுதான் :

நல்ல கட்டுப்பாடுகள் அவசியம். அவை இல்லாதவிடத்து சமூக முன்னேற்றம் இல்லை.

தீய கட்டுப்பாடுகள் அநாவசியம். அவற்றை ஒழிக்காதவிடத்தும் சமூக முன்னேற்றம் கிடையாது.

சமூக விஷயத்தில் மட்டுமல்ல. குடும்ப விஷயத்திலும் அப்படியே. இப் பதில் பகுத்தறிவைத் திருப்தி செய்யும். அது போதும்.

காதலியாள்

கன இருட்டைக் கதிர் கிழிக்கக் காலையாக,
கஷ்டமெல்லாம் மறந்துவிட, காற்று வாங்கும்
நீனையோடு யான் சென்றிருந்தேன்; சோலையூடு;
நீள்நிழல்கள் நிலத்தினிலே கோலங்கீற,
மனமுருகக் குயில் பாட, மயில்களாடும்,
மாமரங்கள் மலர்ந்து மணம் வீசுஞ் சோலை,
எனை மறந்து நடந்து செல, எந்தன் ஆகம்
ஈர்த்தனைத்தாள் தென்றலவள். அந்த நேரம்:

வளைகின்ற இடையினிலே குடமொன் றேந்தி,
வார்குழலில் வாயவிழும் வனசம் ஏந்தி,
கிளிமொழியாள் என்னுடைய நெஞ்சைக் கிள்ளி,
ஹிருதயத்தி லேபோருத்திச் சென்றாள் மாது!
அளிமொய்க்கும் அலங்காரப் பதுமப் பூப்போல்,
ஆஷியெல்லாம் உருக்குகின்ற அழகு மார்பைக்
குளிர்கின்ற பூநிலவை முகில்வேண் பட்டுக்
கிழிசலினால் மூடியபோல் மூடிச் சென்றாள்!

‘தாசி’யவள் தலையிருந்து தண்ணீர் சொட்டித்
தனக் குவியல் தனில் தவழும்; தரளமாகும்;
வீசுகின்ற காற்றினிலே புரண்டு போங்கும்;
வினாயாடும்; வனப்பினுக்கு வனப்புக் கூட்டும்.
மாசியிலே பனிப்புகார்ப டர்ந்த போது,
மலர்ந்தோளிக்கும் வெயில்போல, மங்கையாளின்
தேசொழுதும் முகம் பார்த்தால், கண்கள் கூசும்.
தேன்மொழியாள் என்னெஞ்சை அள்ளி விட்டாள்!

நடையழகில், நவமணிகள் இழைத்த வாயில்,
நயனத்தில், நெளிந்தங்கே நடனமாடும்
இடையழகில், இருதனத்தில், இருகைப் பிய்த்து
இரண்டாக்கி ஓடுகின்ற எழில் வகிட்டில்,
படைபடையாய் வந்தின்பம் பாய்ந்தபோது,
பரிதவித்தேன்! பாடுபட்டேன்! பட்சம் பொங்கக்
கடைவிழியில் கருவண்டைச் செலுத்திக் காதல்
கக்க விட்டாள் காதலியாள்! கண்டேன் இன்பம்!

வனதேவதை

சர்மா

[பிரபல சித்திரக்காரன் ரகுநாதனுடைய அறை. நாற்புறத்துச் சுவர்களிலும் விதவிதமான வர்ண ஓவியங்கள் விளங்குகின்றன. சமீபத்தில் தான் சிருஷ்டித்த புதிய சித்திரமொன்றின் முன் அமர்ந்திருந்து, ரகுநாதன், அதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமாகிறான்.]

ரகு: ஆ! நீ நிச்சயமாக வனதேவதைதான். வனதேவதை! என் வனதேவதை!

[பார்வதி — சித்திரக்காரன் மனைவி — மெல்ல அவன் பின்னே வந்து சித்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாள். அவள் வந்ததை அவன் காணவில்லை.]

ரகு: என் வனதேவதை!

பார்: நான் வனதேவதையல்ல!

ரகு: (திரும்பிப் பார்த்து முகபரவம் மாற) மூடாத்மாவே, உன்னைப்பற்றியல்ல நான் சொன்னது.

[அவன் வேதனையால் குமுறுகின்ற உள்ளத்தோடு அந்தச் சித்திரத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றவன், அவன் நெருப்பெழ விழித்த விழியைக் கண்டு அப்படியே அசையாது நிற்கிறான்.]

ரகு: நான் முன்னரும் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்போது கண்டிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். நீ இனிமேல் என்னுடைய உத்தரவில்லாமல் இந்த அறையில் கால்வைக்கவே கூடாது!

பார்: (அமைதியான குரலில்) அது போகட்டும். போனவாரம் முழுவதும் நீங்கள் எங்கெங்கெல்லாம் போயிருந்தீர்கள்?

ரகு: எங்கெங்கே போனேனா? எனக்கு எங்கெங்கு போகவிருப்பமோ அங்கேயெல்லாம் போயிருந்தேன். அவற்றையெல்லாம் அறிவதால் உனக்கு ஆகப்போவதென்ன?

பார்: ஆகவேண்டியிருப்பதால்தான் கேட்கிறேன். தொடர்பாய் ஒரு நாலு நாளாவது இங்கு வீட்டில் தங்குவதில்லை. என்னைத் தன்னந்தனியே விட்டுவிட்டு அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறீர்களே! இதெல்லாம் உங்களுக்குச் சரியென்று படுகிறதா?

ரகு: ஓகோ! உனக்குத் தனியே இருக்கப் பயமாயிருக்கிறதோ? அயல் வீடுகளிலெல்லாம் ஆட்களில்லையா? பின்னே ஏன் இப்படிப் பயந்து சாகிறாய்?

பார்: எனக்கு அப்படி ஒரு பயமுமில்லை.

ரகு: பின்னே?

பார்:

ரகு: என்ன?

அவன் ஒரு கலைப்பித்தன். கலைக்காக வாழ்வைப் பலியிடப் பார்த்தான். அவன் அகை விரும்பவில்லை. கலையா? வாழ்வா? என்று அவன் மனம் ஊசலாடும்பொழுது இன்னுமொருத்தி குறுக்கிடுகிறாள். வாழப் பிறந்தவன் மனிதன். ஆகவே, வாழ்வதான் வெல்கிறது.

பார்: (பெருமூச்சுடன்) ஒன்றுமில்லை.

ரகு: அப்படியானால், நான் எப்போதும் உன் பக்கத்திலேயே இருந்து உனக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டிருக்க வேணுமாக்கும்; அப்படித்தானே?

பார்: இல்லையிலை எப்படியிருந்தாலும் நான் உங்களுடைய மனைவியல்லவா?

ரகு: மனைவி, மனைவி! மனைவி ஒருத்தி இருக்கிறாளென்பதற்காக நான் நாகரிகமான நாலு மனிதரைப் பார்க்கப் பேசப் போகவேண்டாமா? எப்போதும் இங்கேயே அடங்கிக் கிடந்து என் கற்பனைகளை யெல்லாம் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்ல வேண்டுமா? எனக்கு அது விருப்பமில்லை.

பார்: ஏன்? இங்கே இருந்தால் உங்களால் சித்திரம் வரைய முடியாதா? கற்பனை தோன்றுதா?

[இவ்வளவு நேரம் கோபத்தோடு பேசிக்கொண்டிருந்த ரகுநாதன் தன் கோபத்தை அடக்குவதற்காகச் சிறிதுநேரம் மெனமாயிருக்கிறான். பின் ஆறுதலான பதில் வெளியாகிறது.]

ரகு: இல்லை, பார்வதி! இப்படி வீட்டினுள்ளே இருந்துகொண்டு மன அமைதியோடு என்னை எதுவும் செய்ய முடியாது. என்ன செய்வது? இப்படியே பழக்கமாய் விட்டது. அங்குமிங்கும் ஆலைந்து திரிய வேண்டும். காடு மேடெல்லாம் கண்டு வரவேண்டும். விதவிதமான மனிதர்களைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களை அறிமுகமாக்க வேண்டும்

பார்: அதற்கென்ன? அதெல்லாம் நன்றாக நடக்கட்டும். அந்த வேலைகளுக்கிடையில் இங்கேயுள்ளவளைப் பற்றியும் கொஞ்சம் நினைத்துக்கொண்டால் ஆகாதா? எங்காவது வெளியூர்களுக்குப் போயிருக்கிறபோது, அங்கேயே வாரக் கணக்கிலும் மாதக் கணக்கிலும் தங்கியிருக்கும்போது, எனக்கு ஒரு எழுத்து எழுதவேண்டுமென்று இதுவரையில் எப்போதாவது உங்களுக்குத் தோன்றியிருக்குமா?

ரகு: எப்படித் தோன்ற முடியும், பார்வதி? ஆயிரமாயிரம் இன்ப நினைவுகள் பொங்கிப் புரண்டுகொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில், என் கலையிதயம் கண்டகண்ட அழகையெல்லாம் துகர்ந்து துகர்ந்து களிவெறிகொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில், எப்படித்தான் பார்வதி, உன்னைப்பற்றி நான் நினைக்க முடியும்?

பார்: ஆ! எவ்வளவு கடின சித்தம் உங்களுக்கு?

ரகு: அது இருக்கட்டும். நீ இந்தப் படத்தைப் பார். இது எப்படி இருக்கிறதென்று சொல்லு.

பார்: எனக்கென்ன தெரியும்?

ரகு: பார்த்தாயா! இதனால்தான் நான் சொல்வது — நீ ஒருபோதும் எனக்கு இன்பமளிப்பதில்லை என்று. படித்துச் சுவைப்பதற்கு ஒரு ரவிகள் இல்லையென்றால் கவிஞன் ஏன் கவியெழுதப்போகி

றான்? கேட்பதற்கு ஆவலுள்ளவன் ஒருவனாவது கிடையாவிட்டால் பாடகன் எதற்காகப் பாடுகிறான்? என்னுடைய கலையை அனுபவிக்க இயலாத நீ, என்னை எப்படி மகிழ்விப்பாய்?

பார்: உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால் இவற்றை எல்லாம் நான் பழகிக் கொள்ளுகிறேன்.

ரகு: முடியாது. உன்னால் இயலாது. எனது கீர்த்தியை உலகத்தில் அழியாது நிலைநாட்டத்தக்க இந்த அருமையான சித்திரத்தைப் பிய்த்தெறியத் துணிந்த உனக்கு இவற்றைப்பற்றி என்ன விளங்கப் போகிறது? உனக்கும் கலைக்கும் வெகுதூரம்!

பார்: மரியாதையுள்ளவர்கள் பார்ப்பதற்கு வெட்கப்படத்தக்க இந்த மானங்கெட்ட படத்தை முன்னாலே வைத்துக்கொண்டு 'வனதேவதை! வனதேவதை!' என்று நீங்கள் ஏங்கிப் புலம்புவதைப் பார்க்கிறபோது அதைக் கிழித்தெறியத்தானே எனக்கு மனமாயிருக்கும்?

ரகு: மஹ! மானங்கெட்ட படம்! இயற்கையழகை மறைக்காமல் உள்ளபடி ஒரு பெண்ணைச் சித்திரித்ததனால் இது மானங்கெட்ட படமாய் விட்டதா? (சித்திரத்தை உற்றுநோக்கிவிட்டு) முழுமதியின் பால்நிலவில் முழுகித் திளைக்கின்ற இந்தக் கொடியீழும், மெல்லிய மேனியில் நிலலாது வீழும் செம்பட்டாடையை ஒரு கையால் தாங்கி நிற்கும் இந்த வனதேவதையும் உனக்கு மானக்கேடாகத் தோன்றுகிறதா? என்னுடைய தூரதீர்ஷ்டம் பிடித்த முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே இங்கு நான் அடைபட்டுக் கிடந்தால், இந்தமாதிரி உயிரோவியங்கள் வரைய முடியுமா? இதனாலேதான் என் கற்பனைக்குத் தூண்டுதல் தேடி நான் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிவது. அப்போது அங்கங்கே அப்ஸரஸ்கள், கந்தர்வ குமாரிகள் அவள், ஆ! அவள் அங்கேதான் நின்றாள்! அவள் யாரென்று தெரியுமா உனக்கு?

பார்: எவள்? தெரியாதே!

ரகு: அவள்தான் என் வனதேவதையைச் சிருஷ்டித்தவள். அவள் அப்படி நின்றாள் — பாதி உடையோடு வெட்கத்தால் உடல் குறுகி, முகத்திலே குறுநகை படர — அவள் நின்றாள்.

பார்: (ஆச்சரியத்தோடு) என்ன! ஒரு பெண் இந்தமாதிரி அலங்கோலமாக நிற்க, அவளைப் பார்த்தா நீங்கள் படம் வரைந்தீர்கள்? (காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு) சிவ சிவா! தெய்வமே!

ரகு: ஆம். இதெல்லாம் உண்மை. அவள் ஒரு வேசி. உன்னைப் போலக் 'கட்டுப்பெட்டி'யல்ல. அவள் இப்படி நின்றாள். நான் பார்த்துப் பார்த்து மெய்மறந்து படம் வரைந்தேன். (சலிப்போடு) சரி. நீ போகலாம். என் தெய்வத்தின் முன் நில்லாதே. போ!

பார்: (விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டே) நான் போகிறேன். ஆம்! உங்கள் முன்பிருந்து மட்டுமல்ல, உங்கள் வாழ்விழிருந்தே போய் விடுகிறேன்.

ரகு: உன்னை நான் மனம் நோவச் செய்துவிட்டேன். நீ எனக்கு ஆறுதல் தராதது போலவே நானும் உனக்குத் தரவில்லை. நான் எப்படி உன்னை மகிழ்விப்பேன்? என்னுடைய கலை வழிபாட்டுக்கு நீ முழு விரோதியாயிருக்கிறாய்.....

பார்: இல்லை. நான் விரோதியல்ல. உங்கள் மனநிலைதான் உங்களுடைய விரோதி!

ரகு: கலைஞனுடைய மனம் மற்றவர்களுடையதைப் போன்றதல்ல. ஒரு கலைஞன் எந்த ஒரு பெண்ணோடும் கட்டுப்பட்டிருக்க உடன்படமாட்டான். ஓராயிரம் ஸ்திரீகளுடைய செளந்தர்யத்தை அவன் ஒரே சமயத்தில் நுகர்ந்து விடுவான். அவர்களைக் காண்பதனாலேயே அவன் திருப்தியடைவான். பல்லாயிரம் பூக்களைப் பார்த்து அனுபவிக்கும் அவன், அவற்றுள் ஒன்றைத்தானும் பறிக்க மனமொவ்வான். அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே வானத்துப் பறவைபோலத் தன் கனவுலகிற் பறந்து திரிவான்.

பார்: கனவு காணுவதிலும் பார்க்க எவ்வளவோ சிறந்தது, உணர்ச்சியுள்ள மனிதனும், காதலுள்ள கணவனும், அன்புமிக்க தந்தையாய் வாழ்வது! இந்த வர்ணங்களும் இந்த வரைகோலும் — இவற்றையெல்லாம் தூரத்தே எறிந்துவிட்டால் ஒரு மனிதனுக்கு மூச்சே நின்றுவிடுமோ?

ரகு: எல்லோருக்கும் மூச்சு நில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் எனக்குக் கட்டாயம் நின்றேவிடும். ஜீவிக்க முடியாமலாய் விடும். கனவு காண்பதை விடச் சொல்லுகிறேயே. கனவுலகில் கற்பனைச் சிறகு விரித்துப் பறப்பதுதானே எனது வழக்கம்.

பார்: அப்படியானால், நீங்கள் அங்கே வானம்பாடியைக் கண்டதில்லையா? அது எப்போதும் ஜோடி சேர்ந்துதானே பறக்கிறது. உங்களுக்கு இவ்வளவு சுயநலமா? உங்களைப் பற்றிய சுவலையே தவிர, வேறொரு ஜீவனைப் பற்றியும் சிந்தனையில்லை. ஆ! என்ன கல்நெஞ்சு!

[ரகுநாதன் மௌனமாயிருக்கிறான்.]

பார்: ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது சொல்லுங்கள்.

ரகு: நான் குற்றவாளியல்லவா?

பார்: ஆம். நீங்கள் குற்றவாளிதான். என் மனங்குளிர ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாத நீங்கள், ஒரு பார்வைதானும் பாராத நீங்கள் குற்றவாளிதானே? போகட்டும். இனிமேலும் இப்படித்தான் இருக்கப் போகிறீர்களா?

ரகு: என்னால் இயலுமா? (படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அதைக் கேட்பதுபோல) என்னால் இயலுமா?

பார்: அதைக் கேட்டால் அது என்ன சொல்லும்? அது இல்லாவிட்டால் எல்லாம் இயலும். ஆமாம். இவற்றையெல்லாம் ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைத்தால்தான் நீங்கள் வாழ்க்கை வாழ முடியும்.

[வெறுப்புடன் வெளியேறுகிறான்.]

ரகு: (கவலையோடு) என் கலைச் சுவையும் பயிற்சியும் என் வாழ்வைக் குலைத்துவிடுமா? நான் வாழ்வதானால் என் கலைத் தொடர்பை அறுத்துவிட்டுத்தான் வாழ வேண்டுமா?..... இதுவரை என் கலையால் நான் பெற்ற பேறென்ன?..... ஆனால், அவள் — என் வனதேவதை? அவள் எனக்கு ஆராத இன்பமளித்தாளே; அவள் எனது வாழ்க்கைத் துணைவியாயிருந்திருந்தால்.....! (சித்திரத்தைப் பார்த்தபடி) நீ என் வாழ்க்கைத் துணைவியாவாயானால், நான் பிறவிப் பயன் பெற்றுவிடுவேன். நீ என்னிடம் வருவாயா?..... வந்தாலும் என்னால் ஆனந்திக்க முடியுமா? என் கலைத்திறமை வெற்றிப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்லச் செல்ல என் குடும்ப வாழ்வு தோல்வித் துறையில் ஆழிந்திப் போகிறதே! கலையை கைவிட்டு விடலாமா?..... எனக்கு அல்லும் பகலும் ஆனந்தமளிக்கும் கலையை — அளவற்ற இன்னல்களுக்கிடையிலும் என்னை இன்புறுத்தும் இந்தக் கலையை நான் விட்டுவிடுவேனா? முடியாது, முடியாது!

[அழகு மிகுந்த ஓர் இளம்பெண் உள்ளே வருகிறாள். அந்த ஒலியத்தின் சாயல் அவள் முகத்திலும் காணப்படுகிறது. அவள் மனம் சரியாயில்லை என்பதை அம் முகம் காட்டுகிறது. காலடி ஓசை கேட்டு ரகுநாதன் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.]

ரகு: (ஆனந்தத்தோடு) ஆ, என் வனதேவதையா?

பெண்: (ஆத்திரத்தோடு) என்ன, உங்கள் வனதேவதையா? இந்த மாதிரி நீங்கள் இன்னும் எத்தனைபேரை ஏமாற்றியிருப்பீர்களோ?

ரகு: (ஆச்சரியமடைந்து) ஐயோ! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே!

பெண்: விளங்காது; உங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்காதுதான். நீங்கள் ஒரு மிருகந்தானே! இல்லையில்லை, வெறுங் கல்லு. மிருகத்திற்கு உணர்ச்சிகளுண்டு. உங்களுக்குத்தான் அதுவுமில்லையே.

ரகு: என்ன, நான் உணர்ச்சியற்றவனா? ஏன் இப்படி அசம்பாவிதமாகப் பேசுகிறாய்? நெடிதகன்ற நீலவானையும் இதழ் விரிந்த நயமலர்களையும் கண்டு உள்ளமுருகி நிற்கும் நானா உணர்ச்சியற்றவன்? பால்நிலாச் சொரியும் பூரண சந்திரனைக் கண்டு புள்ளிமான் கன்றெனத் துள்ளித்திரியும் எனக்கா உணர்ச்சிகளில்லை?

பெண்: அதெல்லாம் ஒரு பைத்தியக்காரன் உணர்ச்சிகள்.

ரகு: என்னுடைய கலை பைத்தியக்காரத்தனமானதா?

பெண்: உங்கள் தலை!

ரகு: இதைன்ன இது? உனக்குக் கோபமுண்டாகத் தக்கதாய் நான் என்ன செய்துவிட்டேன்?

பெண்: என்ன குற்றமா? உங்களுக்குத் தெரியாதா?

ரகு: ஓ! உனக்கு நான் போதிய அளவு பணம் தரவில்லையல்லவா? இந்தச் சித்திரம் விற்கும்போது எனக்குப் பெருந்தொகைப் பணம் கிடைக்கும். அப்போது உனக்கு வேண்டிய அளவு தருவேன், என்னை நம்பு. நிச்சயமாகத் தருவேன்.

பெண்: உங்கள் பணத்தைக் கொண்டுபோய்க் குப்பையிலே கொட்டுங்கள்! இந்தப் பணத்தையா நான் எதிர்பார்த்தேன்? கலைஞராம்! ரவிகிராம்! எல்லாரும் நன்றிகெட்டவர்கள்.

ரகு: பின்னே என்னதான் நான் செய்த குற்றம்? வீணாக என்னை வருத்தாதே. இப்போது நான் என்னசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லு.

பெண்: ஒரு பெண் அதை எப்படிச் சொல்வாள் — ஆண்மகன் அதைத் தானே அறிந்துகொள்ளவில்லையானால்? அன்றைக்கு என் உள்ளத்தின் மெல்லிய உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்பிவிட்டு, நீங்கள் என் முன்னால் கருங்கல்லுப்போலே உட்கார்ந்திருந்தது ஞாபகத்தி லிருக்கிறதா? என் மூக்கையும் கண்ணையும் முன்னால் நின்று அள வெடுக்கையில் என் உள்ளமும் உடலும் பட்டபாட்டைக் கொஞ்சமா வது அவதானித்தீர்களா?

ரகு: நான் அப்போது என்னை மறந்த நிலையில் படம் வரைந்து கொண்டிருந்தேன். இவற்றையெல்லாம் எப்படி அவதானிக்கமுடியும்?

பெண்: ஆகா, நீங்களும் ஒரு மனுஷ்யர்! நான் எவ்வளவு திடநம் பிக்கை கொண்டிருந்தேன். சித்திரம் வரைய உங்களை என்னிடம் டயரச் செய்வதற்காக எவ்வளவு நாள் நான் யோசித்து என்னென்ன வழி வகுத்தேன் என்பதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியப் போகிறது. ...ம்... என் துரதிர்ஷ்டம்! வாழ்விலே முதல்முதலாகக் காதலித்தேன். அதிலேயே தோல்வியுற்றேன்! தலைவிதி.

ரகு: உன்னுடைய தெய்வீக சௌந்தரியத்தை உலகத்துக்குக் காட்டி மகிழ்வல்லவா நான் முயன்றது? நானே அதை நுகர்வதற்கு அல்லவே!

பெண்: நான் ஒரு காவியமா — உலக முழுவதும் படித்துச் சுவைப்பதற்கு? நான் ஒரு மனிதப் பெண்; இரத்தமும் தசையு முள்ள — உள்ளமும் உணர்ச்சியுமுள்ள மனிதப் பெண்!

ரகு: ஆனால், நான் ஒரு கலைஞன்; தெரியுமா?

பெண்: நீங்கள் மனிதனாக வேண்டும். அதுதான் அவசியமானது.

ரகு: அப்போது என் கலை?

பெண்: அது ஒழிந்தால் ஒழியட்டும், இருந்தால் இருக்கட்டும், முதலில் நீங்கள் மனிதனாக வேண்டும்.

ரகு: நான் ஒரு கணவன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?

பெண்: அடாடா! அது வேறேயா? உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா இப்படிச் சொல்வதற்கு? மனிதர்க்கு மாத்திரந்தான் அந்தப் பதவி வகிக்க உரிமை உண்டு. மனிதத் தன்மை இல்லாதவர்கள் எப்படிக்கணவனாக முடியும்? எந்த அப்பாவிப்பெண் எவ்வளவுகாலம் உங்க ளுடனிருந்து கஷ்டப்படுகிறாளோ! அவள் இங்குதான் இருக்கிறாளா? மரக்கட்டையோடு வாழ்க்கை நடத்தாதே என்று அவளுக்குப் புத்தி சொல்லப் போகிறேன்.

[வீட்டினுள்ளே போகத் திரும்புகிறாள். தனது உருவச் சித்திரம் தன் னையே பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும் அவளுடைய

தமிழின் மறுமலர்ச்சி

✱
“புரட்சிதாஸன்”

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

முதலில் பரமார்த்த குரு என்னுங்கதை வசன ரூபத்தில் எழுதப்பட்டது. அதுவும் இத்தாலிய மதகுருவாகிய வீரமாமுனிவரால்தான். நாவலர், போப்பையர், கார்ட்டுவெல், தாண்டவராஜ முதலியார், வேதநாயகம்பிள்ளை, பாரதி, வ.வே.சு. ஐயர் போன்றவர்கள் தமிழ்மொழியை மறுமலர்ச்சிப் பாதைக்குத் திருப்பிவிட்டார்கள்.

அப்போது ஓரளவு மலர்ச்சியடைந்தாலும் மகாகவி பாரதியாருக்குப் பின்னர்தான் மறுமலர்ச்சியின் மணம் தமிழ் மகளை ஆலி

ங்கனம் செய்தது. பாரதியார் சமுதாயத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்தார். என்ன வேண்டும், எப்படித் தமிழரை முன்கொண்டு வர வேண்டும்? தேசாபிமானம், மாதர் உரிமை, காதல், நீதி, எல்லாவற்றையும் பாமரனும் ரவிக்க வீறுடன் பாடினார்; எழுதினார். தமிழரையே உலகத்தில் புகுத்திவிட்டார். இல்லாவிட்டால் “பாரதியின் ஞாபகார்த்தத்துக்கு எனது வாழ்த்து” என்று தமிழில் காந்தியெழுதுவாரா?

இன்று தமிழர்கள் எல்லோராலும் ரவிக்கும் கவிதைத் தமிழ்மென்றால் பாரதியாரதும் அவரைப் பின்பற்றிய நாமக்கல் ராமலிங்கம், சுத்தானந்த பாரதியார், கவிஞர் பாரதிதாஸன், தேசிக விநாயகம்பிள்ளை என்பவர்களின் கவிதைத் தமிழழைத்தான் சொல்வேன்.

புதுமுறையில் தமிழ் வளர எத்தனை புத்தகாலயங்களும், பிரசுர நிலையங்களும், பத்திரிகைகளும் தமிழில் தோன்றிவிட்டன. சிறு

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

வெறுப்பு அதிகமாகிறது. பிரஷை எடுத்து மையில் தோய்த்துச் சித்திரத்தில் தாறுமாறாகப் பூசிவிட்டு உள்ளே போகிறார். ரகுநாதன் என்ன செய்வதென்று தெரியாது திகைத்துப் போயிருக்கிறார்.]

ரகு: (கவலையோடு மெல்ல மெல்ல) நான் வாழவேண்டுமானால் என்கலையை விட்டுவிட வேண்டுமா? என்றாலும் இல்லாவிட்டால் முடிவற்ற துன்ப வாழ்வுதானா? இரண்டையும் நான் கைக்கொள்ள முடியாது. ஏதாவது ஒன்றோடுதான் அமைதியாயிருக்கலாம். நான் செய்யக்கூடியது என்ன? (தீர்மானமாக) சரி, நடப்பது நடக்கட்டும். நான் வாழத்தான் வேண்டும். எனக்கு வாழ்க்கைதான் வேண்டும். இதெல்லாம் அப்புறம் ஆகட்டும்! [சித்திரங்களைச் சுருட்டி ஒரு புறத்தில் போட்டுவிட்டு உள்ளே போகிறார்.]

பார்வதி, இங்கே வா!

[திரை]

[கோள நாடகமொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது.]

கதை, நவீனம், கட்டுரைகள் பெருந்தொகையாக வெளிவருகின்றன. உலகிலேயே தமிழர் தனிமைஸ்தானம் அடையும் நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லலாம்.

இன்னும் விஞ்ஞானம், பொருளாதாரம், சுகாதாரம், அரசியல் முதலிய சிக்கலான துறைகளில் எத்தனை நூல்கள் வெளிவருகின்றன. கூலிவேலையிலீடுபடவேண்டியவர்கள் அறிவாளராகவும் வந்து விட்டார்கள். உண்மையில் மேலை நாட்டார் வேறு நோக்குடன் நம்மை அடிமைப்படுத்தினாலும் நாம் அனுபவிக்கவேண்டியவற்றிலும் கூடுதலான முற்போக்கை நம்முள் திணித்துப் புதுவழியில் நடக்க உதவி செய்திருக்கிறார்கள். நாம் இவற்றை மறைத்தாலும் இதயம் மறக்கமாட்டாது.

நான் முன்னே கூறிய அரசியல் பொருளாதாரம் உலகின் மொழிகளையும் நாடுகளையும் வளர்ப்பண்ணவும் பாதிக்கவும் எவ்விதம் உபயோகமாகிறது என்பதை உலகமொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலமும் இலக்கியக் களஞ்சியமாக இருக்கும் ரஷ்ய மொழியும் உதாரணத்தால் காட்டுகின்றன. அந்நாடுகளின் இன்றைய செல்வாக்கின் முக்கியத்துவந்தான் நவீன இலக்கியமாக மாறுகின்றது. இதேபோலத்தான் நம் தமிழ் மறுமலர்ச்சியும் பொருளாதார அரசியல் திட்டங்கள் மாற்றப்பட்ட போது மறுமலர்ச்சி மலரின் ஆரம்ப அரும்புபோல் நூறு வருடங்களுக்கு முன்னே முகை கட்டத் தொடங்கியது. இல்லையேல் ரேடியோ, பத்திரிகை, பாடசாலை, கல்லூரிகள், மற்றும் செனகரிய

ஸ்தாபனங்கள் இவற்றை நாமெல்லாம் காணமுடியுமா? இவற்றால் ஆயிரத்துக்கொருவன் படித்தவனாயிருந்த காலம் மாறி, 20% படித்தவர்கள் இன்று இருக்கிறார்கள் அல்லவா? இது மறுமலர்ச்சியின் புள்ளி விபரத்தை நமக்குக் காட்டவில்லையா?

பாரதியார் பிறநாட்டின் போற்றிஞர் சாத்திரங்களை நம்மொழியிலும் பெயர்க்கவேண்டுமென்றார். உண்மையில் அவர் சொன்ன பிரகாரம் இன்றைய தமிழ், பிறமொழிக் கலப்பாலும், மொழி பெயர்ப்பாலும் வளர்ச்சியின் வழியிலேதான் பிரயாணம் செய்கிறது. பெரும்பாலும் ஆங்கில வசனத்தை அண்டித்தான் தமிழ் வசனநடை சிறிய சுருங்கிய இலகுவான வழியால் பொதுமக்களுக்கு உபயோகமாகுமாறு அறிஞர்களால் உருவாக்கப்படுகிறது.

தமிழறிஞர் சிலரிடையே சென்ற காலத்தைப்பற்றி ஒரு நல்லபிப்பிராயம் நிலவுவதைக் காணலாம். அப்போது தமிழ்ச் கவிகள் தெய்வீகத் தன்மை பெற்றிருந்தனரென்றும், அவர்கள் தமிழ் உயர்ந்த நிலையிலிருந்தது என்றும், அவர்களைப்போல் பரிசுத்தவான்கள் தற்காலத்தில் இல்லைபென்றும், இன்றைக்குத் தமிழரும் பாஷையும் பாழடைந்து வருகிறதென்றும் சில தமிழ்ப்பக்தர்கள் கினைக்கிறார்கள். இக் காரணங்கள் உண்மையானவையா? இவற்றால் தமிழ் வளர்ச்சியடைகிறதா, வீழ்ச்சியடைகிறதா என்று பொதுமக்கள் அறியக்கூடிய காலத்தில் இருக்கிறார்கள். உண்மையை அவர்களால்தான் நிர்ணயிக்க முடியும்.

* யாத்திரை *

மார்கழி மாதம். கிறிஸ்து மஸ் பண்டிகைக்கு அடுத்தநாள். அதி காலை நேரம். கோட்டை புகையிரத நிலையம் மிகவும் அமைதியாக விளங்குகிறது. இராப் பொழுதில் கடமையாற்றும் சில ரெயில்வே உத்தியோகத்தர் இல சுவான சட்டைகளுடன் காணப் படுகின்றனர்.

தூரத்தில் நீளமான புகை வண்டி. ஆம் நீளமானது; அதில் மூன்று பிரிவுகளுக்குப் போகும் பெட்டிகள் சூட்டப்பட்டிருந்தன. 'ஹற்றனுக்கு' என்று கேட்டு ஏறினோம். மிகவும் செளகரியமாகக் காலை நீட்டி உட்காரலாம், படுக்கலாம். புகைவண்டி நகர்கின்றது. காற்று புலவர் வர்ணிப்பதுபோல என்ன என்னவோ செய்கிறது. வெயிலும் சாடையாகப் படுகிறது. புகையிரதத்தின் சத்தம் மாத்திரம் அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை. என்றாலும் புதினப் பத்திரிகை புத்தகங்கள் முதலியவற்றில் ஆழமாக நிலைத்தால் ஒன்றும் தோன்றாது.

பொல்காவலை வரையும் பழக்கமான காட்சிகள்தான். "காப்பி காப்பி, தேவத்தறு, சோடா லெ மனெற்....." என்று சிங்களப் பையன்கள் வேகமாகக் கத்திக் கொண்டு புகையிரத நிலையங்களில் நிற்பார்கள். பொல்காவலை கடல் மட்டத்தில் இருந்து 140 அடி உயரம். சராசரி 120 அங்

*

குல மழை பெய்கிற இடம். யாழ்ப்பாணத்தில் பெய் எனப் பெய்யும்போது 50 அங்குலந்தான் பெய்கிறது. பொல்காவலை கழிந்தால் மலைநாடு. நம்புக்களை ஒரு சிறிய நகரம். எங்கும் வாழைத் தோட்டங்கள் அழகாகக் காட்சி தரும். வாழைக் கனி புதவும் ஏமாங்கத நாடு என்றால் நம்புக்களை என விளம்பலாம். நம்புக்களையில் மலைகள் ஆரம்பிக்கின்றன. மலைத் தொடர்கள் மிக அழகாக விளங்குகின்றன. சில மலைகளைச் சுற்றிச் சுற்றிப் புகை வண்டி செல்கின்றது. கடுகனாவை வந்துவிட்டது. புகைவண்டியின் அந்தத்தைப் பார்க்கத் திரும்பினீர்களானால், பின் பக்கத்திலும் ஒரு எஞ்சின் சூட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். மூன்றே போகும் எஞ்சின் இழுக்க, பின் உள்ள எஞ்சின் ஒத்தாசையாக வண்டியைத் தள்ளிக் கொடுக்கிறது. உயிரில்லாப் பொருட்களிடையே என்ன ஒற்றுமை! கடுகனாவை மிகவும் கடுமையான இடம். புகையிரதப் பாதை அமைப்பதற்கு மலைகளைத் துளைத்தார்களாம். ஒரு மலை துளைபட மாட்டேன் என்றதாம். ஒரு பக்கத்தால் துளைத்துக் களைத்தவர்கள் மறு பக்கத்தாலும் துளைத்தார்களாம். மலை இடங் கொடுத்

“குலரத்தினம்”

துவிட்டது. இரண்டு பக்கத்தா லுந் தொந்தரவு படுத்தித் துளை த்த துளை வழியே புகைவண்டி போகும்போது கண்ணிருந்தும் நாம் குருடராகிறோம். ஒரே அந் தகாரம்!

கடுகனுவையில் இன் னொரு ஆச்சரியம். ஒரு இடத்தில் வண் டிச் சில்லு நகர்வதைப் பார்க்க விரும்பிக் கீழே குனிந்தேன். பார்க்கப் பயமாக இருந்தது. ஏனென்றால் பாதாள உலகமெ னப் பூலோகம் விளங்குகிறது. அப்படியானால் நாங்கள் மேலுல கத்தில் தான் செல்லுகிறோமா? இல்லை, ஒரு உயர்ந்த மலையில் புகைவண்டி தவழ்கின்றது. தவழ் வதைவிட்டு நடந்தாலோ அல்லது ஓடினாலோ உடனே பாதாளத் தில் எமலோகம் காணலாம். ஏறக் குறைய 1700 அடி உயரத்தில் வண்டி ஏறிவிட்டது!

பேராதனைச் சந்தி கழிந்ததும் வண்டி நிறைகிறது. மலைவளத் தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தில் பசி தாகம் முதலியன தோன் றவில்லை. வண்டியில் பலர் ஏறி நெருங்கி இருப்பதன் தோன்ற வில்லை. கம்பளை, உலப்பனை, நா வலப்பிட்டி முதலிய நிலையங்க ளில் வண்டி நிற்பது தெரியும். புகையிரத நிலையங்கள் தடைகள் அல்லாமல், மலைகளுக்கும் வயல்க ளுக்கும் நீரோடைகளுக்கும் குறைவில்லை. எல்லாம் மனோம் மியமாய் விளங்குகின்றன.

வட்டவளை யில்தான் கூடிய மழைவீழ்ச்சி என்று பூமிசாஸ் திர ஆசிரியர் கூறுவதைக் கேட் போம். வட்டவளையில் 200 அங்

குல மழை வீழ்கிறது. வட்டவளை குளிராகவே இருக்கிறது. யாழ்ப் பாணத்தில் சராசரி உண்ணம் 82 பாகை. வட்டவளையிலோ 60 பாகைதான் மில்லை.

மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது. ஹற்றன் சமீ பித்துவிட்டது. ஹற்றன் குளி ரான இடம். எந்தநேரமும் மழை தூறிக்கொண்டேயிருக்கும். ஹற் றனில் இருந்து பஸ் வண்டிகள் உள்நாடுகளுக்குப் போகின்றன.

‘அப்கொட்’ என்ற இடத்துக் குப் போகும் பஸ் மிகவும் நெருக் கமாக இருக்கும். முன்வரிசையில் இடம் பிடிப்பதை எவரும் ஆவ லுடன் கவனிப்பர். பின்வரிசைக் காரர் வர்த்தியெடுப்பது சாதார ணம். ஹற்றனிவிருந்து மஸ்கே வியா 12 மைல் இருக்கும். பஸ் கூலி 70 சதம். எழுபது சதமல்ல, ரூபா ஏழு கொடுக்கலாம். மலை யாய் இருந்தால் பரவாயில்லை; மடு வாய் இருந்தால் பரவாயில்லை. இங்கு இவை மாறிமாறி வருகின் றன. சாரதி படும்பாட்டைப் பார் க்கமுடியாது. மோட்டார் ஓட்டி களுக்கு உத்தரவு கொடுக்குமுன் பரீட்சையை அங்கு நடத்தினால் நூற்றுக்கு ஐந்துபேருக்குத்தான் உண்மையில் ‘லைசென்ஸ்’ கொடுக் கலாம்.

கண்ணுக்கு முன்னாலே தெரி யும் ஒரு சிறு மலைக்குப்போகப் பன்னிருமுறை சுற்றவேண்டும். பக்கத்தில் இருக்கும் பீடபூமிக் குப் போகப் பதினாறு தரம் ஒரு சிறு உயரமான பாகத்தை வட்ட மிடவேண்டும். இப்படியெல்லாம் பல கஷ்டங்கள் பட்டு பஸ் வண்

டியில் செல்லவேண்டும். மஸ்கே லியா சிறு நகரம். உதைபந்து விளையாட்டு மைதானம் போலச் சிறிய இடம். அதற்குள் பொலீஸ் நிலையம், தபாற்கந்தோர், வாடி வீடு, வைத்தியசாலை, கோவில், பாடசாலை, பலவிதமான கடைகள் யாவும் இருக்கின்றன.

ஹற்றனில் இறங்கியதும் தேயிலைப் பயிரில் விழிக்கலாம். எங்கே பார்த்தாலும் தேயிலை. வெற்றிட மென்பதில்லாமல் வழியிலும் தெருவிலும் பாதையிலும் மேட்டிலும் பள்ளத்திலும் தேயிலை. தேயிலை கொய்வோர் அணி அணியாகச் சென்று என்ன அழகாகத் தேயிலை கொய்கிறார்கள்!

மஸ்கேலியா உதைப் போல்த் மாஸ்தருக்கு வணக்கம். அவரின் விருந்தாளியாக ஒரு வாரத் தங்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவருடைய வீட்டுத் தலைவாயிலில் நின்று பார்த்தால் தெரிவதுதான் சிவனொளிபாத மலை! ஸ்ரீ பாத பங்கய மலை என மணிமேகலையில் கூறப்பட்டதும் புத்த சமயிகள் ஸ்ரீ பாதமென அழைப்பதும், நாங்கள் சிவனொளி பாதமென அழைப்பதும், பிறர் அடம்ஸ்பீக் என்பதும் - எல்லாம் அதுவே.

சிவனொளிபாத மலைக்கு இரண்டு பாதைகள் உண்டு. இரண்டு நெறிகளும் சைவம், பௌத்தம் என விளங்குகின்றன. தத்துவங்கள் கூடியது சைவப் பாதை. தத்துவங்கள் குறைந்தது பௌத்த பாதை. ஒன்று தெற்கே உள்ளது. மற்றது கிழக்கே உள்ளது. தென்னாட்டவருடையது போலும் சை

வப் பாதை. இரத்தினபுரிப் பாதை மிகவுங் கடினமானது. கடினமான பாதையையே யாத்திரிகர் விரும்புகின்றனர். காரணம் இல்லாமல் போய்விடவில்லை. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் போகிறார்களோ அவ்வளவுக்கும் நல்ல பலன் உண்டு என்று யாத்திரிகர் உறுதியாக எண்ணுகிறார்கள்.

மஸ்கேலியாவில் ஒரு சிறு கோவில் உண்டு. கோவில் மண்டபத்தில் யாத்திரிகர் உல்லாசமாகப் படுத்திருப்பர். யாத்திரிகரில் எல்லா வயதினரும் எல்லா இனத்தவரும் அங்கிருப்பர். பெண்கள் பலர் அங்கு வருகிறார்கள். அவர்கள் அழகாகப் பாடுகிறார்கள். என்ன துணிவு! ஒரு இளம்பெண் பெதும்பைப் பிராயத்தாள்; சிறின்ப அனுபவமே யில்லாதவள்; என்னமாதிரி “டபிள் பிறமோஷன்” எடுத்துப் பேரின்பக் கூட்டத்தில் சேர்ந்துவிட்டாள்! அவள் அடி எடுத்துக் கொடுக்கிறாள்; தொண்டர் எல்லோரும் சேர்ந்து பாடுகிறார்கள். காடு, மலை, சிறு குறு எங்கும் அச்சிறுபெண் குரலின் எதிரொலி கேட்கிறது. எங்கும் அவன் புகழ். அவன் எவனாயினும் நமக்கென்ன? அவன் ஒருவனாயிருந்தால் போதும்.

கோவில் மண்டபத்தில் இருந்து யாத்திரிகர் இரவு எட்டுமணிக்குப் புறப்படுகிறார்கள். மண்டபத்தில் இருந்து சிவனொளிபாதம் வரை தூரம்; பன்னிரண்டு மைல் இருக்கும். மண்டபத்திலிருந்து காரில் ஏறியுஞ் செல்லலாம். சிவனொளிபாத மலையின் அடிவாரத்

தில் 'டால் கவுசி' என்ற தேயிலைத் தோட்டம் வரை கார் செல்லும். அப்பால் பாதை செப்பமானதல்ல. கல்லும் முள்ளும் மரவேரும் சிற்றூறோட்டமும் பள்ளமும் திடரும் அங்கே ஒன்றாயும் பலவாயும் காணப்படும்.

இங்கு மலைப் பிரயாணம் மிகவுங்கஷ்டமானது. வழிப்பயணம் ஆபத்தானது. எனவே வெளிச்சம், ஊன்றுகோல், வெந்நீர், சிற்றுணவு, கம்பளி முதலியன வேண்டப்படும். இவ்வளவையும் சேர்த்துக் கட்டித் தோழில் போட்டுக் கொண்டவர், மத்திய கிழக்கு இராணுவ பீடத்தின் ஆணைப்படி போகும் சிப்பாய் போலக் காணப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு யாத்திரிகளும் இங்ஙனம் கொண்டுபோகத் தேவையில்லை. வெளிச்சம் ஒன்றிரண்டு போதும்.

மலையடிவாரத்தினிருந்து மேலே ஏறுகிறோம். ஆரம்பத்தில் மேலே ஏறுவது தெரியாது. படிப்படியாகச் சுற்றி வளைந்து கொண்டு போகிறோம். கொழும்பில் வீழும் களனி ஆறு உற்பத்தியாகும் மலைகளில் நடக்கிறோம். களனி ஆறு பெரிய ஆறு. அதன் சிற்றூறுகளைத் தாண்டுகிறோம். பெரிய சிற்றூறுகளின் மேல் பாலங்கள் அமைத்திருக்கின்றார்கள். பாலங்கள் ஒற்றையடிப்பாதை போன்றன. மனிதனுக்கு மாத்திரந்தானே!

இரண்டு மைல் தூரம் நடந்தாய் விட்டது. எல்லோரும் களைத்துவிட்டார்கள். எங்களுடன் தபாற்கந்தோர் உத்தியோகத்தார்

நாலுபேர். அவர்கள் இளைஞர்கள். தெய்வ நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். 'வழியில் ஒரு தங்குமடம் இல்லையா' என்று ஒருவர் கேட்டார். கொஞ்சம் போய்ப் பார்ப்போம். சிறிதுதூரம் செல்ல ஒரு நாய்வந்தது. நாய்தான்; பார்த்தால் குதிரை மாதிரி இருந்தது! கைவிளக்கு - மெழுகுதிரி. இரண்டு மெழுகுதிரியை நம்பித்தான் கொடிய வனத்தில் செல்லுகிறோம். சிவபாதம் காணப் போவதால் அச்சமில்லை. நாயைக் கண்டதும் 'குவேனி இருப்பாளோ' என்று நண்பரிடம் கேட்டேன். ஒரு வேளை இருப்பாள் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நாயைக் கண்டதும், நண்பர்கள் 'சாது சாது' என முழக்கினார்கள். 'ஹரணுவாய்' எனவும் சொன்னார்கள்.

ஒரு தங்குமடம். பதிந்த வீடு. தாவாரம் வரை பலகைக் கதவு. காற்று உள்ளே போகாவண்ணம் இறுக அடைத்திருந்தது. குளிர் தாங்க முடியாதல்லவா? வெளியில் ஒரு வாங்குப்பலகை ஜில்லென்றிருந்தது. அதில் அமர்ந்து முழந்தாள் நோவையும் கணைக்கால் நோவையும் துடைத்துக் கொள்ளலாம்.

மடம் என்றார்கள். ஒன்றும் இலவசமாகக் கிடையாது. ஆந்த நேரத்தில் பசி எடுக்கும். நன்றாய்ச் சாப்பிடலாம். சாப்பிட்டால் மேலே ஏற முடியாது. வழியில் படுக்கவேண்டும். படுத்தால் எழும்ப இயலாது. ஒரு வேளை ஒரேபடுக்கையாகவுங் கூடும்!

(அடுத்த இதழில் முடியும்.)

ஜோடி

S. Hanay
1052

“ ‘வென்றுவிட்டாயடி, ரத்தினா!’ - ‘வென்றுவிட்டாயடி ரத்தினா!’ - ‘வென்றுவிட்டாயடி ரத்தினா!’” என்று திருப்பித் திருப்பி மனதுக்குள்ளே சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டேன். அடுத்தாற்போல் எழுதப்போகும் ஒரு கதைக்கு இந்தப் பெயரைத்தான் போடுவதாக நிச்சயித்திருந்தேன். கண்ணை மூடிக்கொண்டு அந்தக் கதையை எப்படி ஆரம்பிப்பதென்ற சிந்தனையிலாழ்ந்தேன்.

திடீரென்று யாரோ என் கழுத்தைப் பிடித்து நெரிக்கவே, திடுக்கிட்டுக் கண்ணை விழித்தேன். என் நண்பன் சோமுதான் இந்தப் பயங்கரமான காரியத்தில ஈடுபட்டிருந்தான்.

“அடே, டே டே!..... இதென்ன வேலையடா இது!” என்றேன் மூச்சுத் திணற.

“இதுவா? இந்த வேலைக்குத்தான் ‘கொலை செய்தல்’ என்று பெயர். தெரிந்ததா? இப்படியே உன்னுடைய கழுத்தை நெரித்து.....”

‘ஐயையோ, நான் என்ன செய்தேனப்பா உனக்கு!’

“ஓகோ! இது வேறே கேட்கிறாயா? நான் ஒருவன் வந்து உன் மூஞ்சிக்கு நேரே நிற்கிறேன்; நிற்கிறேன்; நிற்கிறேன்..... நீ உன் பாட்டுக்குக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு.....”

“தப்பு; தப்பு; தப்பு! மன்னித்துக்கொள்ளப்பா.... அடேடே! கழுத்தை வலிக்கிறது; கையை விட்டா!”

“இனிமேல்.....”

“இல்லை! இல்லை!”

இதற்குமேல் சோமு மனமிளகி எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்தான். நான் கழுத்தைத் தடவிக்கொண்டே, “என்னடா இது, இன்றைக்கென்ன இவ்வளவு உற்சாகம்?” என்று கேட்டேன். சோமுவுக்கு ஏதாவது உற்சாகமேற்பட்டால்தான் அவன் இந்தமாதிரி ‘பயங்கர்’வேலைகளில் ஈடுபட்டுவிடுவது வழக்கம்.

“எனக்குக் கல்யாணம்!” என்றான் சோமு.

நான் கண்களை அகலவிழித்து, “உண்மையாகவா? நிச்சயமாச்சா?” என்றேன். அவன் திடீரென்று என் மூக்கைப்பிடித்து என் தலையை மேலுங்கீழும் ஆட்டிக்கொண்டே, “நிச்சயமாச்சு; நிச்சயமாச்சு! இந்த மாதம் 27-ம் தேதி முகூர்த்தம். தெரிந்ததா?” என்றான். நான் மூக்கை விடுவித்துக்கொண்டு, நாற்காலியை - அவன் கைக்கெட்டாத தூரத்தில பின்னுக்கிழுத்துக்கொண்டேன்.

*

வரதர்

*

அவன் மேலும் சொன்னான்:

“கல்யாணம் என்றால் சும்மா ஏதாகிலுமொரு பெண் சநுபத்துக்குத் தாலி கட்டப் போகிறேன் என்று நினைக்காதே.....”

“பெண்ணைப் பார்த்தாயா?”

“இல்லை, உன்னைப்போல ஒரு நாட்டுப் புறத்தைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கல்யாணம் செய்யப்போகிறேன்.....”

“பரிசாசனம் செய்கிறாயே!”

“பின்னே என்னடா! நான் பெண்ணைப் பார்த்தேன்; அவளோடு பேசினேன், பெண்ணென்றால், அவள் அழகிலே ‘ரதி’. பேச்சிலே கிளி. மனிதரோடு பழகிறதிலே.....1947-ம் ஆண்டு நாகர்கமடா! இங்கிலீஷ் எஸ். எஸ். ஸி. வரை படித்திருக்கிறாள். உன்னுடைய கதைகளில் எழுதுவாயே, அந்தமாதிரிக் ‘கதாநாயகி’யடா!”

“புழுது! புழுது!”

“புழுது? நீ அவளைப் பார்த்தால்.....!”

“அதல்ல; என்னுடைய ‘கதாநாயகி’யைப் போல என்றாயே, நீதான் கதையே படிக்காத ஜன்மமாச்சே!”

“இல்லையடா, எப்போதோ ஒரு நாள் படித்தேன். ஆனால் இனிமேல் அதற்குக்கூட நேரம் வராது. உன்னுடைய கதையைப் படிக்கிறேன், அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம்; அவளுடைய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்.....”

“அவளுடைய கண்கள் கயல் மீனைப் போலவும், மூக்கு என்னுடைய பூவைப் போலவும், உதிகள்

கொல்லைப் பழத்தைப் போலவும்.....”

“ஓகோ, உனக்குப் பகிடியாய் இருக்கிறதோ? எல்லாம் வந்து பார்த்துவிட்டுச் சொல்லு..... அது சரி; 27-ந் தேதி முகூர்த்தம். இரண்டுநாள் முன்னாகவே நீ வந்து விட வேணும். தெரிந்ததா?”

“இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் என்னை எதற்கு?”

“எதற்கா? உனக்குத்தான் தாலி கட்டப்போகிறேன்..... நான் சொல்கிறேன், பார் அவரை! 25-ந் தேதியே வராவிட்டால் பிறகு தெரியும்..... வர மாட்டாய்தானே!.....” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் என்னை நோக்கி எழுந்துவந்தான். அவனுக்கு அப்போதிருந்த உற்சாகத்தில என்னுடைய மூக்கைப் பிய்த்து நெற்றியிலே ஒட்டினாலும் ஒட்டிவிடுவான். அவன் என்னைத் தொடுமுன்னரே, “வருகிறேனடா, வருகிறேன். இருபதாந் தேதியே வேணுமானாலும் வந்துவிடுகிறேன்!” என்று கூச்சல் போட்டேன்.

“அப்படிச் சொல்லு, நல்ல பிள்ளை! சரி. எனக்கு எத்தனையோ வேலை இருக்கிறது. நான் போய் வரட்டுமா?” என்றான்.

“சரி; சரி. இந்தச் சமயத்தில் உன்னை மினைக்கெடுத்தக் கூடாது, போய் வா அப்பா! ஏதோ புத்தியைச் சரியாக வைத்துக்கொள்” என்றேன்.

“சரிதான்” என்று சொல்லி விட்டு அவன் போய்விட்டான்.

✱

மறுமலர்ச்சி

இவ்வளவு தூரம் சோமு பயப் படுத்தியிருந்தும் என்னால் அவ னுடைய கல்யாணத்துக்கு இர ண்டொள் முன்னர் போகமுடிய வில்லை; கல்யாணத்தன்றும் போ கவில்லை. அதன்பிறகு ஒருவாரம் வரைக்கும் நான் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லவில்லை. நானெ ன்ன செய்ய முடியும்? தெய்வத் தின் சோதனைபோல அந்தச் சம யம் பார்த்து என்னைச் சுகவீனம் பிடித்துக் கொண்டது. அவனு டைய கல்யாணத்தின்பின் ஒரு வாரம் கழித்து, சோமு தம்பதி களைப் பார்ப்பதற்காகப் போ னேன். நான் சுகவீனமாயிருந்த விஷயம் ஏற்கெனவே சோமுவுக் குத் தெரிந்திருந்ததால், என்னு டைய மூக்குக்கோ, கழுத்துக் கோ ஆபத்து ஏற்படவில்லை.

“கல்யாணத்துக்கு வரவேணு மென்று உனக்கு உள்ளூர விருப் பமில்லை; அதனால்தான் அந்தச் சமயம் பார்த்து படுக்கையில் கிடந்து விட்டாய்!” என் றுள் சோமு.

“ஓமோம், அதனால்தான் இப் படி இன்னும் நல்ல சுகமாகும் முன்னமே எழுந்தோடி வந்தேன், உன்னைப் பார்ப்பதற்கு!”

“உன்னையா? ‘உங்களை’ என்று சொல்லடா! என்னை மாத்திரமா பார்க்க வந்தாய்?” என்று கூறி அவன் ‘கலகல’வென்று சிரித் தான். பிறகு, உள்ளே பார்த்து, ‘உமா! உமா! உமாராணி! ஓ, மிஸிஸ் சோமசுந்தரம்! ...’ என்று சத்தம் போட்டான். இந்த ‘வாயாடி’யின் காரியம் என் மனதை என்னவோ செய் மறுமலர்ச்சி

தது. அந்தப் பெண்ணைப் பிறர் முன்னிலையில் இப்படி ‘லோட்டி’ அடிக்கிறானே! பாவம்; அவள் தலையில் பிரமன் எழுதிவீட் டான், சிவியகாலம் வரையும் இந்த ‘நட்டாமுட்டி’யோடு கா லர் தள்ளும்படி!

“ஓ! கோ பி க்க வேண்டாம், என் துரையே! இதோ வந்துவிட் டேன்” என்ற வீணுகானம் உள் ளிருந்து கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு தோகையியல், மான்போலத் துள்ளி வந்தது. அட.....!

நான் கண்களை அகல விழித் துப் பார்த்தேன்:

‘அட, இவளா!’

நான் திகைத்துக்கொண்டிருக் கும்போதே, அவள் என்னைப் பார்த்து, “அ! மிஸர் சிவனா னம்! நீங்களா!” என்றாள்.

*

ஆம். நான்தான். இந்த சிவ னானத்தை இரண்டு வருடங்க ளுக்கு முன்னரே அவள் அறிந் திருந்தாள். நானும் உமாராணி யை நன்றாகத் தெரிந்திருந் தேன். அப்போது.....அது ஒரு கதை. என்னால் மறக்கமுடியாத கிளைவு.

இரண்டு வருடங்களின் முன். நான் கல்யாணம் செய்து சில மாதங்கள்தான் கழிந்திருந்தன. என் மனைவியை எனக்கு மிக வும் பிடித்திருந்தது. நான் அவ னைக் ‘காதலித்து’க் கல்யாணம் செய்யவில்லை. ‘பெரியோர்கள் நிச்சயம் செய்து’தான் நடந்தது, அந்தக் கல்யாணம். ஆனாலும் கல்யாணத்தின்பின்னர் அவளை நான் காதலித்தேன். அவள்

ஏதோ கொஞ்சம் படித்திருந்தாலும், பெரிய சங்கோசி. என்மேல் தனக்குள்ள ஆசையை, அட்டகாசமாகக் காட்டிக் கொள்ளமாட்டான். மௌனமாக - தலையைக் குனிந்து கண்ணிதழ்களைச் சற்றே உயர்த்தி அவள் பார்க்கையில், நான் தெரிந்துகொண்டு விடுவேன்: அவளுக்கு நான் உயிர்.

எங்களிடையே ஒட்டிக் கொண்ட இந்த உறவுக்குக் குறுக்கே வந்தவள்தான் உமா; - இப்போது ஸ்ரீமதி சோமசுந்தரமாசி விட்டவள்.

என் மனைவி பாணுமதிக்கும், உமாவுக்கும் சம வயதேபென்றாலும், உமா அப்போதும் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். எங்கள் ஊரில் அவளுடைய சித்தப்பா வீடு இருந்தது. இரண்டு வருடங்களின்முன் ஒருசமயம் கிறிஸ்மஸ் லீவன்போது அங்கே வந்திருந்தாள். பாணுமதி அவளுடைய பள்ளித் தோழி. எனவே உமா அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தாள். சோமு வைக்கண்டால் எனக்கு எப்படி இருக்குமோ. அதுமாதிரித்தான், பாணுமதிக்கும் உமாவைக் கண்டு விட்டால்! பாணுமதியைக் கேள்பண்ணி அவமானப்படுத்துவதில் உமாவுக்கு வெகு உற்சாகம். அவளால் எவ்வளவு அவமானப்பட்டாலும் பாணுமதிக்கு அவளைக் கண்டால் வெகு குதூகலம்.

முதலில் உமாவினமீது எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. எங்கேரேமும் அவள் பாணுமதியோடு முஸ்பாத்தி பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் நான் என்ன

செய்கிறதாம்? அவளை எப்படியாவது 'கடத்தி'விடும் கெட்டித்தனம் பாணுமதிக்குக் கிடையாது. 'இங்கே ஒரு ஆண்பிள்ளை பாணுமதிக்காகக் காத்திருக்கிறானே' என்ற எண்ணம் அந்த நாசமாய்ப்போன உமாவுக்கும் கிடையாது. எனக்கு ஆத்திரம் வராதா? எனக்கு மாத்திரம் கொஞ்சத் 'தபோபலம்' இருந்திருந்தால்.....பாவம், அந்த உமாவின் கதி என்னவாயிருக்குமோ?

கொஞ்சநாளில் இந்த நிலைமை மாறிவிட்டது. ஏனெனில், உமா - பாணுமதி சம்பாஷணையில் நானும் கலந்துகொள்ள ஆரம்பித்தேன். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை நானாக வலியச் சென்று பயன்படுத்தும் வழக்கம் இல்லை. ஆனால் இங்கு வலிந்திழுக்கப்பட்டேன், உமாவினால்! மெல்ல மெல்ல அவள் என்னையும் தங்கள் கோஷ்டியில் சேர்த்துக்கொண்டாள். அடேயப்பா! 'பாணுமதியும் ஒரு பெண்; இவளும் ஒரு பெண்' என்று சொல்லமுடியுமா? இவளிக்குமட்டத்தில் 'கலகல' வென்று எந்த நேரமும் வெண்கலநாதம் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். பாணுமதி என்னவோ நல்ல பெண்தான்; என்மேல் ஆசையாயிருப்பவள்தான். ஆனால், உமாவின் கலகலப்பும் மிடுக்கும் அவளுக்கு ஒரு தனிக்கவர்ச்சியை அளித்தன. பச்சையாகச் சொன்னால், உமா என் மனதைக் கவர்ந்தாள். அவளைப் பார்ப்பதிலே, அவளோடு பேசுவதிலே, பழகுவதிலே ஒரு தனி இன்பம் கண்டேன் நான். ஆனால், உமா! அவளுடைய பேச்சுகள், நடத்தைகள்; சிரிப்பு, தலையசைப்பு;

கண்வெட்டு.....ஓ, உமாவுக்கும்
என்மீது... ஏன், நான் ஒரு அழ
கான வாலிபன்தானே!

உமாவினால் நான் கவரப்பட்
டேன்; நானும் உமாவைக் கவர்ந்
து விட்டதாக நிச்சயமாக நம்பி
னேன். என்னுடைய சில சிருங்
காரச் சாடைகளை அவள் ரூதூ
கலத்துடன் அங்கீகரித்ததை அ
னுபவத்தில் கண்டேன்.

இத்தனைக்கும் பாணுமதியோ
தன்பாட்டில் சாதுவாய், வழக்
கம் போலச் சந்தோஷமாகவே
இருந்தாள். பாவம், உலகம் தெ
ரியாதவள். 'இவளை ஏமாற்றுகி
றேமே' என்று சில சமயம்
தோன்றும். அடுத்த நிமிஷம்,
உமாவின் 'கலகல'வென்ற ஒரு
ஒலியினால் இந்த உணர்ச்சி ம
றைந்துவிடும்.

எனக்கும் உமாவுக்குமிடையே
இப்படிச் சில சிருங்காரச் சேட்
டைகள் நடந்தனவாலும், என்
னால் நிச்சயமாக இன்னும்
அவளை நம்பமுடியவில்லை. 'ஒரு
வேளை அவள் தன்னுடைய இய
ற்கையான முஸ்பாத்திக்குணத்
தனால் செய்யும் சேட்டைகளை
நான் தப்பர்த்தம் செய்துகொண்
டேனே' என்ற சந்தேகம் இடை
யிடையே தோன்றும். ஆனால்,
அவளுடைய நடத்தைகள் மறு
படியும் எனக்கு நம்பிக்கை அளி
க்கும். ஒருநாள் இந்த உறவை
நிச்சயம் செய்துகொள்ள விரும்
பினேன். மனத்தைத் திடப்படுத்
திக்கொண்டு, உமாவுக்கு ஒரு
கடிதம் — காதல் கடிதம் எழுதி
னேன். அவள்மீது எனக்குள்ள
காதலை அலங்காரமான எழுத்து

களிலே அள்ளி வீசினேன். நான்
முன்பின் யோசியாமல் கல்யாண
விஷயத்தை 'பெரியோர்கள் நிச்ச
யிக்கும்படி' விட்டுவிட்டேன்
என்றும், அதனால் என் வாழ்க்
கையே பாழாய்ப் போய்விட்ட
தென்றும் எழுதினேன். இப்போ
தும் அவளாக ஒரு புதிய பாதை
யை — ஆனந்தமயமான பாதை
யைக் காட்டுவானானால், அதன்
வழியே செல்லத் தயாராயிருக்கி
றேனென்றும் குறிப்பிட்டேன்.

ஷை கடிதத்தைப் பத்திரமாக
ஒரு கவரில் போட்டு மேலே அவ
ளுடைய பெயரையும் அழகாக
எழுதித் தயாராக வைத்திருந்
தேன். ஒருநாள் உமா எங்கள்
வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட
போது, பாணுமதிக்கு வேறு
ஏதோ பராக்குக் காட்டி, அவளை
உள்ளே போகும்படி செய்தேன்.
பிறகு, வெளியே போய்க்கொண்
டிருந்த உமாவிடம் ஒடிப்போய்,
"உமா!" என்றேன்.

"ஓ" என்று அவள் திரும்பிப்
பார்த்தாள். என் முகத்தில்
எதைக் கண்டாளோ, அவளு
டைய முகத்தில் ஏதோ ஒரு
புதிய பாவத்தைக் கண்டேன்.
என்னால் அதிகமாக ஒன்றும்
பேச முடியவில்லை. அவளிடம்
கடிதத்தைக் கொடுத்து "இதை
வீட்டிலே போய் வாசித்துப்
பார்!" என்றேன். என் கைகளி
லும், குரலிலும் என்றமில்லாத
ஒரு பதட்டம் தோன்றிற்று.
அவள் கடிதத்தை வாங்கினாள்.
தன் வேல்விழிகளால் என்னை
ஆராய்ந்தாள். பிறகு பேசாமல்

தலையசைத்துவிட்டுத் திரும்பி நடந்தாள்.

அவளுடைய இந்த நடத்தை எனக்கு ஒரு விஷயத்தை நிச்சயமாக எடுத்துக் காட்டிற்று. அதாவது கடிதத்திலிருக்கும் விஷயத்தின் போக்கை அவள் இப்போதே ஊகித்துக்கொண்டாள். அவளால் எப்படி இந்த விஷயத்தை 'டக்'கென்று அறிய முடிந்தது? ஆம், அவளுடைய உள்ளத்திலும் இதே சிந்தனைக் குமுறல் இருந்ததென்பது நிச்சயம்.....

அடுத்தநாள் அவளுடைய கடிதம் கிடைக்குமென்றும், அதிலே என்மேல் அவளுக்குள்ள ஆசையைத் தேனினுமினிய வார்த்தைகளால் வர்ணிப்பாளென்றும் எதிர்பார்த்தேன். இன்னும் அவளுடைய யோசனைகள்.....

ஆனால், அடுத்தநாள் அவள் வரவேயில்லை; அதற்கடுத்தநாளும் அவள் வரவில்லை!

எனக்கு யோசனையாய்ப்போய் விட்டது! இரண்டாம்நாள் மெதுவாகப் பானுமதியிடம் கேட்டேன்: "ஏன், இரண்டு நாட்களாய் உன் தோழியைக் காணவில்லையே?" என்று, சாதாரணமாகக் கேட்பது போலத்தான் கேட்டேன்.

"அவளா? அவள் நேற்று வந்தாள். 'ஊருக்குப் போகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டாள்" என்றாள் பானுமதி.
?.....

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

இப்போது இரண்டு வருடம் கழிந்துவிட்டது. உமாவின விஷயத்தில் நான் நடந்துகொண்

டதை நினைத்தால் பைத்தியக்காரத்தனமாகத் தோன்றுகிறது. நல்லவேளை; நான் செய்த 'வெட்கங்கெட்ட வேலை'யை அவள் பானுமதியிடம் சொல்லவில்லை. 'இனிமேல் அவளுடைய கண்ணிலே படக்கூடாது; அவள் இருக்குத் திக்கையே நோக்கக்கூடாது!' என்று நினைத்திருந்தேன்.

இந்த நிலையில்தான்.....

"ஆ! மிஸ்ரா சிவஞானம்! நீங்களா?" என்று உமா கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

என் நெஞ்சு துடித்தது; உடல் பதறிற்று. என்ன பேசுவது, என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினேன். வாயைத் திறந்தால் சத்தம் வெளியில் வராதுபோல் தோன்றிற்று.

"அடே, சிவஞானம்! உனக்குத் தெரியுமா உமாவை!" என்று வாயைப் பிளந்தான் சோமு. என் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

உமா சொன்னாள்:

"ஓ; அவளுடைய மனைவி பானுமதி என்னுடைய தோழி..."

உமா மெதுவாகத் திரும்பி என்னைப் பார்த்துக் குறும்புச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். பிறகு சோமுவைப் பார்த்து, "நான் சொன்னேனே, முன்பு! எனக்கு 'அந்த'க் காதல் கடிதம் எழுதியவர்....." என்று சொல்லிச் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் வாயைக் கையினால் மூடிக் கொண்டு கலகலத்தாள்.

"ஓஹோஹோ! நீதானா அது? அடேடே!

[மறுபக்கம் பார்க்க

யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்?

மறுமலர்ச்சியின் இரண்டாவது ஆண்டின் ஆரம்பத்திலே, நமது சந்தாதார்களுக்கு ஒரு பரிசுத் திட்டத்தை வழங்க விரும்புகிறோம். எல்லோருக்கும் பரிசுகளை வழங்குவதென்பது முடியாத காரியமல்லவா? ஆகவே அதிர்ஷ்டசாலிகளைத் தெரிந்தெடுப்பதற்குக் கீழ்க்காணும் முறையை அனுசரிக்கிறோம்.

இந்த இதழின் ஒவ்வொரு பிரதியிலும் வரிசையாக இலக்கங்கள் போடப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் ஏதாவது முப்பது இலக்கங்களை நாம் தெரிந்தெடுத்து அடுத்த மாதத்து இதழில் அவற்றை வெளியிடுவோம். அவ்விலக்கமுள்ள பிரதிகளை வைத்திருப்பவர்தான் உடனே அவைகளை எமக்கு அனுப்பி குறிப்பிட்ட பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். சந்தாதார்கள் மட்டுமே இதில் கலந்து கொள்ளலாம்.

1946-ம் ஆண்டு ஆனி மாதத்துக்கு முன் சந்தாதார்களாய்ச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரும் அதிர்ஷ்ட இலக்கங்கள் வெளியாகுமுன்னே தமது சந்தாவைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவர்கள் இப்பரிசுத் திட்டத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாது. குறிப்பிட்ட இலக்கங்களில் சில வந்து சேராவிட்டால் அவற்றுக்குப் பதில் வேறு இலக்கங்கள் 'திருவுளச்சீட்டு' முறையில் எடுக்கப்படும்.

முதலாவது பரிசு: (ஐந்து பரிசுகள்)

ஒவ்வொன்றும் ரூபா 30 பெறுமதியுள்ள, }
மறுமலர்ச்சி சீவிய சந்தா — 5 — } ரூபா 150/-

இரண்டாவது பரிசு: (பத்துப் பரிசுகள்)

ஒவ்வொன்றும் சுமார் 12 ரூபா மதிப்பிள்ள }
பவுண்டன் பேனாக்கள் — 10 — } ரூபா 120/-

[மறுபக்கம் பார்க்க]

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

சபாஷ்! ஆளைப் பார்த்தால் கொண்டேனா - எனக்கு ஒன்றும் பூனைமாதிரி....." என்று சொல்லிச் சோமுவும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

நான்.....?

என்னுடைய நிலைமை எப்படி இருந்ததென்று தெரியவில்லை. ஏதாவது சொன்னேனா, அல்லது தலையைக் குனிந்து

கொண்டேனா - எனக்கு ஒன்றும் இப்போது நினைவில்லை.

*

வீட்டுக்குத் திரும்பி வருசையில் ஒரு விஷயம் மாத்திரம் தெரிந்துகொண்டேன்: அந்த இருவருந்தான் சரியான ஜோடிகள்; ஆளுக்காள் சளைக்காத வாயாடிகள்!

*

மூன்றாவது பரிசு:

(பதினேந்து பரிசுகள்)

ஒவ்வொன்றும் ரூபா 3-50 மதிப்புள்ள }
மறுமலர்ச்சி ஒருவருட சந்தா — 15 — } ரூபா 52/50

இப் பரிசுத் திட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்கு ஒருசதம் கூட வீண் நஷ்டம் அடைய வேண்டியதில்லை. மறுமலர்ச்சி சந்தாதாரர்கள் யாவரும் கலந்துகொள்ளலாம். மற்றவர்களும் இப்பொழுதே சந்தாப் பணத்தை அனுப்பிவைத்து, தங்கள் பெயரைப் பதிவு செய்துகொண்டால் இப்பரிசுத்திட்டத்தில் கலந்துகொள்ளலாம்.

குறிப்பு: இப் பரிசுத் திட்டத்தில் வரக்கூடிய சந்தேகங்களில் மறுமலர்ச்சி மனேஜரின் தீர்ப்பே முடிவானது.

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம்
ரூபா 3436700. 100 ரூபா விகிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டு முறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா விகிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாதந் தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேரமும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு :

எச்சரிதி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால் ஒரு விகித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்று வரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேஷமப்பணம் :

கேஷமப்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னுங் காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 விகிதம், 2 விகிதம், 4 விகிதம், 6 விகிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள “நா ஷன் ல்” வங்கியிலும் “இம்பீரியல்” வங்கியிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க விதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

சுரைகைகள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி 9 விகிதம் அறவிடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம் பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை
சிறப்பர்